ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

4. märts 2010 *

Kohtuasjas T-401/06,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, asukoht Jiulong (Hiina),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, asukoht Zhongshan (Hiina),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, asukoht Guangzhou (Hiina),

Risen Footwear (HK) Co., Ltd, asukoht Jiulong,

esindajad: advokaadid L. Ruessmann ja A. Willems,

hagejad,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindaja: J.-P. Hix, keda abistas advokaat G. Berrisch,

kostja,

keda toetavad

Euroopa Komisjon, esindajad: H. van Vliet ja T. Scharf,

ja

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC), asukoht Brüssel, esindajad: advokaadid P. Vlaemminck, G. Zonnekeyn ja S. Verhulst, ning hiljem P. Vlaemminck ja A. Hubert,

menetlusse astujad,

mille ese on taotlus tühistada osaliselt nõukogu 5. oktoobri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist

pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 275, lk 1), hagejaid puudutavas osas,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja esimees E. Martins Ribeiro, kohtunikud S. Papasavvas (ettekandja) ja A. Dittrich,

kohtusekretär: ametnik C. Kantza,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. veebruari 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996,

L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), muudetud kujul (edaspidi „algmäärus"), artikli 1 lõigetes 1, 2 ja 4 on sätestatud:

„1. Dumpinguvastast tollimaksu võib kohaldada dumpingtoote suhtes, mille vabasse ringlusse lubamine ühenduses tekitab kahju.

2. Toodet käsitletakse dumpingtootena, kui selle hind ühendusse eksportimisel on väiksem kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ekspordiriigi kindlaksmääratud samasuguse toote võrreldav hind.

[…]

4. Käesolevas määruses tähendab mõiste „samasugune toode" toodet, mis on vaatlusaluse tootega identne, see tähendab täiesti sarnane, või sellise toote puudumisel muud toodet, mis ei ole vaatlusaluse tootega küll täiesti sarnane, kuid on omadustelt väga sarnane."

2 Turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja seisundi omistamise tingimuste osas on algmääruse artikli 2 lõike 7 punktides b ja c sätestatud:

„b) […] Hiina Rahvavabariigist […] pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas määratakse normaalväärtus kooskõlas lõigetega 1–6, kui ühe või

mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel […] on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse punktis a sätestatud eeskirju.

c) [Artikli 2 lõike 7] [p]unkti b kohane nõue peab olema kirjalik ja sisaldama piisavat tõendusmaterjali selle kohta, et tootja tegutseb turumajanduse tingimustes […]

Otsus selle kohta, kas tootja vastab eespool nimetatud kriteeriumidele, tehakse kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest […]."

3 Algmääruse artikli 3 lõigetes 2, 3, 6 ja 7 on kahju tuvastamise kohta märgitud:

„2. Kahju tuvastamine põhineb otsesel tõendusmaterjalil ja selle raames uuritakse objektiivselt nii a) dumpinguhinnaga impordi mahtu ja mõju samasuguste toodete hindadele ühenduse turul kui ka b) kõnealuse impordi edaspidist mõju ühenduse tootmisharule.

3. […] Dumpinguhinnaga impordi mõju suhtes hindadele pööratakse tähelepanu sellele, kas dumpinguhinnaga impordi mõjul on toimunud oluline hinna allalöömine võrreldes ühenduse tootmisharu samasuguse toote hinnaga või kas sellise impordi mõjul hinnad muidu oluliselt langevad või takistatakse olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid. […]

6. Lõike 2 alusel esitatud asjakohase tõendusmaterjaliga tuleb tõendada, et dumpinguhinnaga import põhjustab kahju käesoleva määruse tähenduses. Eelkõige tuleb tõendada, et lõike 3 alusel näidatud mahu- ja/või hinnatasemed on lõike 5 kohaselt mõjutanud ühenduse tootmisharu, ning et mõju ulatus võimaldab selle oluliseks liigitada.

7. Lisaks dumpinguhinnaga impordile uuritakse ka muid teadaolevaid tegureid, millega ühenduse tootmisharu samal ajal kahjustatakse, ning nende teguritega tekitatud kahju ei tohi lõike 6 alusel omistada dumpinguhinnaga impordile. Tegurid, mida võib selles suhtes arvesse võtta, hõlmavad dumpinguhinnata impordi mahtu ja hinda, nõudluse vähenemist või tarbimisharjumuste muutusi, kaubanduspiiranguid ning konkurentsi kolmandate riikide ja ühenduse tootjate vahel, tehnoloogia arengut ning ühenduse tootmisharu eksporditegevust ja tootlikkust."

4 Algmääruse artikli 5 lõigetes 2, 3 ja 4 on dumpinguvastase menetluse algatamise tingimuste kohta märgitud järgmist:

„2. Lõike 1 kohane kaebus peab sisaldama tõendusmaterjali dumpingu, kahju ning väidetava dumpinguhinnaga impordi ja väidetava kahju vahelise põhjusliku seose kohta. […]

3. Komisjon uurib võimalikult põhjalikult kaebuses esitatud tõendite täpsust ja adekvaatsust, et kindlaks määrata, kas uurimise algatamiseks on piisavalt tõendeid.

4. Uurimine algatatakse vastavalt lõikele 1 ainult siis, kui samasuguse toote ühenduse tootjate poolt kaebuse suhtes väljendatud toetuse või vastuseisu ulatuse kontrollimise põhjal on tuvastatud, et kaebus on esitatud ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel. Kaebust peetakse ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel esitatuks, kui seda toetavad need ühenduse tootjad, kelle toodang moodustab ühtekokku enam kui 50% samasuguse toote kogutoodangust, mida toodab kaebusele kas toetust või vastuseisu väljendav osa omamaisest tootmisharust. Uurimist ei algatata, kui kaebust selgesõnaliselt toetavate ühenduse tootjate arvele langeb vähem kui 25% ühenduse tootmisharu samasuguse toote kogutoodangust."

5 Algmääruse artikli 6 lõigetes 8 ja 9 on sätestatud:

„8. Muudel kui artiklis 18 märgitud asjaoludel huvitatud isikute esitatud ja otsuste aluseks oleva teabe paikapidavust kontrollitakse võimalikult põhjalikult.

9. Artikli 5 lõike 9 alusel algatatud menetluse puhul viiakse uurimine võimaluse korral lõpule ühe aasta jooksul. Igal juhul tuleb uurimine lõpetada 15 kuu jooksul pärast selle algatamist kas artikli 8 kohaselt tehtud järelduste põhjal, mis on saadud kohustuste võtmisel, või artikli 9 kohaselt tehtud järelduste põhjal, mis on saadud lõplike meetmete võtmisel."

6 Algmääruse artikli 9 lõike 5 teises lõigus ja artikli 9 lõikes 6 on sätestatud:

„5. […]

Kui kohaldatakse artikli 2 lõike 7 punkti a, määratakse individuaalne tollimaks siiski eksportijatele, kes on võimelised nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel näitama, et:

a) täielikult või osaliselt välisomandis olevate äriühingute või ühisettevõtete puhul on nad vabad kapitali ja kasumit kodumaale tooma;

b) ekspordihinnad ja -kogused ning müügitingimused on vabalt määratud;

c) enamusosalus kuulub eraisikutele. Direktorite nõukogusse kuuluvad või juhtival positsioonil olevad riigiametnikud moodustavad vähemuse või tuleb näidata, et sellest hoolimata on äriühing riiklikust sekkumisest piisavalt sõltumatu;

d) kursside ümberarvestus toimub turukursside alusel; ja

e) riiklik sekkumine ei võimalda meetmetest kõrvalehoidumist, kui üksikeksportijatele määratakse erinevad tollimaksumäärad.

6. Kui komisjon on oma uurimist vastavalt artiklile 17 piiranud, ei ületa nende eksportijate või tootjate imporditavate toodete suhtes kohaldatav dumpinguvastane

tollimaks, kes on endast artikli 17 alusel teada andnud, ent keda uurimine ei hõlmanud, valimisse kaasatud isikute suhtes kindlaksmääratud kaalutud keskmist dumpingumarginaali. […]. Eraldi tollimakse kohaldatakse selliselt eksportijalt või tootjalt pärineva impordi suhtes, kellele võimaldatakse artikliga 17 ettenähtud individuaalset kohtlemist."

7 Väljavõttelise uuringu kohta on algmääruse artikli 17 lõigetes 1 ja 3 sätestatud:

„1. Juhul kui kaebuste esitajaid, eksportijaid, importijaid, tooteliike või tehinguid on palju, võib uurimine piirduda mõistliku hulga isikute, toodete või tehingutega, kasutades valiku ajal kättesaadava teabe põhjal statistiliselt õigeid valimeid, või suurima tüüpilise toodangu-, müügi- või ekspordimahuga, mida on nende käsutuses oleva aja jooksul võimalik uurida.

[…]

3. Kui kontrollimist on vastavalt käesolevale artiklile piiratud, arvutatakse sellest hoolimata individuaalne dumpingumarginaal mis tahes eksportija või tootja puhul, keda ei ole algselt välja valitud, kuid kes esitab käesolevas määruses sätestatud tähtaja jooksul vajaliku teabe, välja arvatud juhul, kui eksportijate või tootjate arv on nii suur, et individuaalne kontrollimine oleks põhjendamatult koormav ning takistaks uurimise õigeaegset lõpetamist."

8 Algmääruse artikli 18 lõigetes 3 ja 4 on sätestatud:

„3. Huvitatud isiku esitatud teave tuleks siiski arvesse võtta ka siis, kui see ei ole igati täiuslik, kuid sellega seotud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel, kui teave esitatakse nõuetekohaselt õigel ajal ning on kontrollitav ning kui isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt.

4. Tõendite või teabe vastuvõtmata jätmise korral teatatakse selle põhjused viivitamata neid esitavale isikule ning antakse võimalus lisada kindlaksmääratud tähtaja jooksul täiendavad selgitused. Kui selgitusi peetakse ebapiisavaks, siis selliste tõendite või teabe tagasilükkamise põhjused avalikustatakse ning avaldatakse trükitud järeldustes."

9 Algmääruse artikli 20 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Kaebuse esitajad, importijad, eksportijad ja neid esindavad ühendused ning ekspordiriigi esindajad võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutlustega seotud üksikasjade avalikustamist, mille alusel ajutised meetmed kehtestati. Avalikustamise taotlus esitatakse kirjalikult kohe pärast ajutiste meetmete kehtestamist ning avalikustamine toimub kirjalikult nii kiiresti kui võimalik.

2. Lõikes 1 nimetatud isikud võivad taotleda selliste oluliste faktide ja kaalutluste lõplikku avalikustamist, mille alusel kavatsetakse soovitada lõplike meetmete kehtestamist või uurimise või menetluse lõpetamist ilma meetmeid kehtestamata,

kusjuureserilisttähelepanupööratakseellistefaktidejakaalutlusteavalikustamisele,mis erinevad ajutiste meetmete puhul kasutatutest."

Vaidluse taust ja vaidlustatud määrus

10 Hagejad Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd ja Risen Footwear (HK) Co., Ltd on Hiinas asutatud äriühingud, kes toodavad ja ekspordivad jalatseid.

11 Kombineeritud nomenklatuuri teatud klassidesse kuuluvate Hiinast pärit jalatsite impordile kohaldati kuni 1. jaanuarini 2005 koguselisi piiranguid.

12 Pärast seda, kui Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) oli 30. mail 2005 esitanud kaebuse, algatas Euroopa Ühenduste Komisjon dumpinguvastase menetluse Hiinast ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi kohta. Selle menetluse algatamise teade avaldati 7. juuli 2005. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 166, lk 14; edaspidi „algatamise teade").

13 Arvestades kaasatud osapoolte suurt arvu, nähti algatamise teate punkti 5.1 alapunktis a ette võimalus kasutada väljavõttelist uuringut vastavalt algmääruse artiklile 17.

14 Hagejad võtsid komisjoniga ühendust, edastades talle 25. ja 26. juulil 2005 algatamise teate punkti 5.1 alapunkti a punktis i ja alapunktis e nõutud teabe, et neid kaasataks eksportivate tootjate valimisse, mida see institutsioon kavatses koostada algmääruse artikli 17 alusel, ja et neile võimaldataks turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja seisund (edaspidi „turumajanduslik kohtlemine") või vähemalt, et neile kohaldataks individuaalset kohtlemist.

15 Komisjon võttis 23. märtsil 2006 vastu määruse (EÜ) nr 553/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes ajutised dumpinguvastased tollimaksud (ELT L 98, lk 3, edaspidi „ajutine määrus").

16 Ajutise määruse põhjenduse 9 kohaselt toimus dumpingu ja kahju uurimine 1. aprillist 2004 kuni 31. märtsini 2005 (edaspidi „uurimisperiood"). Kahju hindamiseks vajalike suundumuste uurimine kestis 1. jaanuarist 2001 kuni 31. märtsini 2005 (edaspidi „vaatlusalune periood").

17 Arvestades vajadust kehtestada niisuguste Hiina ja Vietnami eksportivate tootjate toodete normaalväärtus, kellele ei pruugita võimaldada turumajanduslikku kohtlemist, toimus kontroll normaalväärtuse kindlaksmääramiseks võrdlusriigi (käesoleval juhul Brasiilia Liitvabariik) andmete alusel kolme Brasiilia ettevõtja ruumides (ajutise määruse põhjendus 8).

18 Ajutise määruse põhjendustest 10, 11, 40 ja 41 ilmneb, et asjaomane toode hõlmab peamiselt sandaale, saapaid, linnajalatseid ja linnakingi, mille pealsed on nahast või komposiitnahast. Lisaks ilmneb ajutise määruse põhjendustest 12–31, et komisjon jättis asjaomase toote määratluse alt välja eritehnoloogiaga spordijalatsid (Special Technology Athletic Footwear, edaspidi „STAF") ning luges selle alla lastejalatsid. Ajutise määruse põhjenduse 38 kohaselt jäävad kõikide nahkpealsetega jalatsite

olulised omadused, kasutusala ja tarbijapoolne tajumine peamiselt samaks, kuigi nad hõlmavad erinevaid tüüpe ja stiile. Sama määruse põhjenduse 39 kohaselt konkureerivad seega kõik need erinevad tüübid ja stiilid otseselt omavahel ja on väga laias ulatuses vastastikku asendatavad.

19 Seega järeldas komisjon ajutise määruse põhjenduses 52, et kõik kõnealustes riikides ja Brasiilias toodetavad ja müüdavad nahast ja komposiitnahast pealsetega jalatsid ning ühenduses toodetavad ja müüdavad jalatsid on sarnased nendega, mida eksporditakse kõnealustest riikidest ühendusse.

20 Dumpingu kindlaksmääramise raames kasutas komisjon väljavõttelist uuringut. Ajutise määruse põhjenduse 55 kohaselt olid nendest Hiina eksportivatest tootjatest, kes olid endast valimisse kaasamise eesmärgil teada andnud, 154 tootjat eksportinud ühendusse uurimisperioodi jooksul. Sama põhjenduse kohaselt arvati need äriühingud algselt koostööd tegevate ettevõtjate hulka ja nendega arvestati valimi moodustamisel.

21 Ajutise määruse põhjendusest 57 ilmneb, et komisjon kaasas valimisse 13 Hiina eksportivat tootjat, kelle eksport moodustas enam kui 20% Hiina ekspordimahust ühendusse. Selle määruse põhjenduse 59 kohaselt arvestati kõnealuse valimi koostamisel järgmisi kriteeriume: esiteks eksportivate tootjate suurus seoses ekspordiga ühendusse ja teiseks eksportivate tootjate suurus seoses omamaise müügiga. Teise kriteeriumi kohta märkis komisjon ajutise määruse põhjenduses 60, et omamaise müügiga seotud andmed suurendasid valimi esindatust, andes teavet vaatlusaluse toote tootmise ja müügiga seonduvate hindade ja kulude kohta asjaomaste riikide siseturul. Ajutise määruse põhjenduse 61 kohaselt moodustas valimisse kaasatud Hiina ettevõtjate eksport 25% uurimisel koostööd tegevate eksportivate ettevõtjate ekspordimahust ühendusse ning 42% nende ettevõtjate omamaisest müügist. Sama põhjenduse kohaselt ei mõjutanud STAF-toodete väljajätmine asjaomase toote määratluse alt oluliselt valimi tüüpilisust.

22 Ajutise määruse põhjenduses 62 on märgitud, et eksportivaid tootjaid, keda lõpuks valimisse ei kaasatud, teavitati, et iga dumpinguvastane tollimaks nende suhtes arvestatakse vastavalt algmääruse artikli 9 lõike 6 sätetele. Komisjon leidis ajutise määruse põhjenduses 64 seoses nende eksportivate tootjate esitatud taotlustega algmääruse artikli 9 lõike 6 ja artikli 17 lõike 3 järgse individuaalse dumpingumarginaali arvutamise kohta, et nende individuaalne kontroll oleks põhjendamatult koormav ning võib takistada kontrollimise õigeaegset lõpetamist. Selles olukorras määrati nende tootjate dumpingumarginaal valimisse kaasatud ettevõtjate kaalutud keskmise dumpingumarginaali alusel (ajutise määruse põhjendused 135 ja 143).

23 Komisjoni saadetud dumpinguvastasele küsimustikule jättis vastamata üks 13-st valimisse kaasatud ettevõtjast (ajutise määruse põhjendus 63).

24 Komisjon märgib ajutise määruse põhjenduses 150 ühenduse tootmisharu määratluse kohta, et kaebuse esitajad moodustasid vaidlusaluse toote puhul 42% kogu ühenduse toodangust. Ajutise määruse põhjenduste 65 ja 151 kohaselt koostas komisjon kümnest ühenduse tootjast valimi nende tootjate tootmismahu ja geograafilise asukoha alusel. Valimisse kaasatud tootjate toodang moodustas 10% kaebuse esitanud tootjate toodangust. Seega leiti, et 814 ühenduse tootjat, kelle nimel kaebus esitati, kujutasid endast „ühenduse tootmisharu" algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses (ajutise määruse põhjendus 152).

25 Mis puudutab valimisse kaasatud ühenduse tootjaid, siis märkis komisjon, et mõnel neist olid ühenduses ka sellised kliendid, kes said oma toodangut Hiinast ja Vietnamist ning kes said nii sellisest impordist otsest kasu. Seega on need tootjad „vastuolulises olukorras", sest mõned nende klientidest ei pruugi olla rahul, et nad esitasid kaebuse oletatava dumpingu vastu või toetasid sellist kaebust. Sellised tootjad leidsid seega, et mõned nende kliendid võivad „kätte maksta", sealhulgas lõpetada olemasolevad

ärisuhted. Seetõttu rahuldas komisjon valimisse kaasatud ettevõtjate taotlused, et nende isik jääks konfidentsiaalseks (ajutise määruse põhjendus 8).

26 Komisjon leidis ajutise määruse põhjenduses 284 seoses sellega, mis tasemel peaksid ajutised dumpinguvastased meetmed kahju kõrvaldamiseks olema, et ühenduse tootmisharu kasumimarginaal oleks kahjuliku dumpingu puudumisel võinud olla 2% käibest. Sama põhjenduse kohaselt vastab see kõrgeimale kasumlikkuse tasemele, mida ühenduse tootmisharu on uurimisperioodil saavutanud, nimelt 2002. aastal, kui kõnealuste riikide turuosad olid suhteliselt väikesed, võrreldes uurimisperioodi aegse tasemega.

27 7. aprilli ja 12. aprilli 2006. aasta kirjades edastas komisjon hagejatele vastavalt algmääruse artikli 14 lõikele 2 ja artikli 20 lõikele 1 ajutise määruse koopia ja dokumendi, mis sisaldas teavet nende oluliste faktide ja kaalutluste kohta, mille alusel ajutised dumpinguvastased tollimaksud kehtestati (edaspidi „vahepealse avalikustamise dokument"). Komisjon kutsus hagejaid üles esitama nende dokumentide kohta oma võimalikke märkusi 8. maiks 2006.

28 Kaks hagejat, Brosmann Footwear (HK) (edaspidi „Brosmann") ja Lung Pao Footwear (Guangzhou) (edaspidi „Lung Pao") esitasid 8. mai 2006. aasta kirjades komisjonile oma märkused ajutise määruse ja vahepealse avalikustamise dokumendi kohta.

29 2. juunil 2006 toimus Lung Pao ja komisjoni vahel viimase asukohas kohtumine.

30 Vastavalt algmääruse artikli 20 lõigetele 2–4 edastas komisjon 8. juuli 2006. aasta faksiga hagejatele lõpliku avalikustamise dokumendi oluliste faktide ja kaalutluste kohta, millel põhineb lõplike dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamise ettepanek. Komisjon palus hagejatel esitada 17. juuliks 2006 oma kommentaarid lõpliku avalikustamise dokumendi kohta.

31 Komisjon edastas 28. juuli 2006. aasta kirjas hagejatele täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi.

32 Kolm hagejat, Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan), Lung Pao ning Novi Footwear (Far East) Pte Ltd esitasid 17. juuli ja 2. augusti 2006. aasta kirjades komisjonile oma kommentaarid lõpliku avalikustamise dokumendi ja täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi kohta. Veel üks hageja, Risen Footwear (HK) Co. esitas 7. augusti 2006. aasta kirjas komisjonile oma kommentaarid täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi kohta.

33 Nõukogu võttis 5. oktoobril 2006 vastu määruse (EÜ) nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 275, lk 1; edaspidi „vaidlustatud määrus"). Vaidlustatud määruse kohaselt kehtestas nõukogu lõpliku dumpingvastase tollimaksu Hiinast pärit nahast ja komposiitnahast pealsetega jalatsite impordi suhtes, välja arvatud spordijalatsid, STAF-id, tuhvlid ja muud toajalatsid ning varbakaitsega jalatsid, mis kuulusid kombineeritud nomenklatuuri mitmesse rubriiki (vaidlustatud määruse artikkel 1). Lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida kohaldatakse vaba netohinna suhtes ühenduse piiril enne tollimaksu sissenõudmist, on hagejate toodetud jalanõude osas 16,5%. Vaidlustatud määruse artikli 3 kohaselt kehtis see määrus kaks aastat.

34 Asjaomase toote osas kinnitas nõukogu komisjoni hinnanguid (vt eespool punkt 18), mille kohaselt tuleks toote määratlusest välja jätta STAF-jalatsid, samas kui lastejalatsid tuleks sinna kaasata (vaidlustatud määruse põhjendused 19 ja 25). Seevastu jättis nõukogu rahuldamata taotlused jätta asjaomase toote määratlusest välja kuus jalatsitüüpi, sh patenteeritud tehnoloogiaga jalatsid. Selle jalatsikategooriaga seoses märkis nõukogu, et patenteeritud tehnoloogia ei muuda oluliselt omadust, et tegemist on tavakasutusega jalatsiga. Seega konkureerivad need jalatsid ikkagi ühenduses toodetud vaatlusaluse tootega (vaidlustatud määruse põhjendus 37).

35 Hiina tootjate valimi tüüpilisuse osas rõhutas nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 44, et sellesse kuuluvate ettevõtjate eksport moodustas üle 12% koostööd tegevate ettevõtjate ühendusse toimunud ekspordist. Kuna algmääruse artiklis 17 ei ole ette nähtud tüüpilisuse künnist, siis on koostatud valim selle säte tähenduses tüüpiline.

36 Nõukogu täpsustas ka vaidlustatud määruse põhjenduses 46, et kohaldatud meetod valiti, et tagada valimite maksimaalne võimalik tüüpilisus ja hõlmata tüüpilise omamaise müügiga äriühinguid suurima tüüpilise ekspordimahu kajastamisel.

37 Nõukogu lükkas vaidlustatud määruse põhjendustes 53–59 tagasi ühenduse tootjate valimi osas kõik etteheited selle tüüpilisuse kohta ja kinnitas seega ajutises määruses tehtud komisjoni hinnanguid (vt eespool punkt 24).

38 Nõukogu käsitles vaidlustatud määruse põhjendustes 60–65 küsimusi mitme ettevõtja esitatud turumajandusliku kohtlemise taotluste kohta, mille osas komisjon seisukohta ei võtnud.

39 Nende põhjenduste kohaselt ei rikkunud komisjon algmäärust, kui ta ei vastanud individuaalselt igale talle esitatud sellisele taotlusele. Vastupidi, see on kooskõlas algmääruse artikliga 17. Selles artiklis käsitletud väljavõttelist uuringut kohaldatakse ka olukorras, kui suur hulk puudutatud ettevõtjaid taotleb turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist. Käesolevas asjas ei jätnud puudutatud ettevõtjate esitatud taotluste erakordselt suur arv komisjonile muud võimalust, kui uurida üksnes neid taotlusi, mille esitasid valimisse kaasatud ettevõtjad, et seega lepitada toimiku võimalikult individualiseeritud uurimist ja kohustuslike tähtaegade järgimist. See tähendas kõigile valimisse kaasamata ettevõtjatele valimisse kuulunud ettevõtjatele arvutatud kaalutud keskmise dumpingumarginaali kohaldamist. Sellest nähtub, et tagasi tuleb lükata ka haldusmenetluse käigus esitatud etteheited, et dumpingu arvutamine ei olnud tüüpiline.

40 Need kaalutlused kehtivad ka individuaalse kohtlemise taotluste kohta.

41 Ühenduse tootmisharu määratluse kohta märgib nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 157, et ükski kaebuse esitajatest ei hoidunud uurimisel koostööd tegemast. Täielikud kahjuküsimustikud saadeti üksnes valimisse kuuluvatele ühenduse tootjatele, nagu tuleneb ka väljavõttelise uuringu olemusest (vaidlustatud määruse põhjendus 158).

42 Mis puudutab kahju kõrvaldamiseks vajalikku lõplike tollimaksude määra, siis viitas nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 292 ühenduse tootmisharu poolt pärast ajutiste tollimaksude kehtestamist esitatud tõenditele, mis näitasid, et ajutises

määruses kehtestatud 2% kasumimarginaal (vt eespool punkt 26) tuleb üle vaadata. Selle põhjal tõstis nõukogu seda kasumimarginaali 6%-ni ühenduse tootmisharu käibest, täpsustades et see tootmisharu saavutas nimetatud kasumimarginaali jalatsite osas, mille suhtes kahjulikku dumpingut ei esinenud.

Menetlus ja poolte nõuded

43 Hagejad esitasid käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 28. detsembril 2006.

44 Komisjon esitas 26. märtsil 2007 Üldkohtu kantseleisse avalduse menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks. 27. augusti 2007. aasta kirjas teatas komisjon Üldkohtule, et ta loobub menetlusse astuja seisukohtade esitamisest, kuid osaleb kohtuistungil.

45 CEC esitas 5. aprillil 2007 Üldkohtu kantseleisse avalduse menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks.

46 Hagejad esitasid 21. mail 2007 ja 30. mail 2008 Üldkohtu kantseleisse avaldused, et vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 116 lõikele 2 eemaldataks CEC-le edastatavast toimikust nende menetlusdokumentides esitatud teatud dokumendid ja teave. Selle tarvis esitasid nad kõnealuste dokumentide mittekonfidentsiaalse versiooni.

47 Üldkohtu teise koja esimees andis 2. augusti 2007. aasta määrusega komisjonile ja CEC-le menetlusse astumise loa.

48 CEC esitas 27. augustil 2007 Üldkohtu kantseleisse kirja, milles ta teatas, et tal ei ole vastuväiteid hagejate esitatud konfidentsiaalsena käsitlemise taotlusele.

49 CEC esitas menetlusse astuja seisukohad 19. septembril 2007.

50 Seoses Üldkohtu kodade koosseisu muutmisega kuulub ettekandja-kohtunik kaheksanda koja koosseisu, millele käesolev kohtuasi on seetõttu määratud.

51 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Üldkohus avada suulise menetluse.

52 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 11. veebruari 2009. aasta kohtuistungil.

53 Hagejad paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud määrus osas, milles nende eksporditavatele jalatsitele kehtestatakse dumpinguvastased tollimaksud;

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

54 Nõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata või põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejatelt.

55 Komisjon palub Üldkohtul jätta hagi rahuldamata.

56 CEC palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista tema menetlusse astumisega seotud kohtukulud välja hagejatelt.

Õiguslik käsitlus

57 Oma hagi toetuseks esitavad hagejad kaheksa väidet, mis käsitlevad vastavalt:

– algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b ja artikli 9 lõike 5 ning võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtete rikkumist;

– algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c ja artikli 18 ning kaitseõiguste rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 1 lõike 4 ja artiklite 2 ja 3 rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 17 ja EÜ artikli 253 rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 3 lõike 2 ja EÜ artikli 253 rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 rikkumist;

– ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 9 lõike 4 rikkumist.

58 Kuna esimesed kaks väidet käsitlevad vigu, mida komisjon väidetavalt tegi, kui ta keeldus hagejatele turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist võimaldamast, vaatamata samas läbi nende turumajandusliku või individuaalse kohtlemise taotlusi, siis uuritakse neid koos.

Kaks esimest väidet, mis käsitlevad algmääruse artikli 2 lõike 7 punktide b ja c, artikli 9 lõike 5 ja artikli 18, võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtete ning kaitseõiguste rikkumist

Poolte argumendid

59 Esimese väite raames märgivad hagejad, et kuna komisjon ja nõukogu uurisid üksnes valimisse kuuluvate eksportivate tootjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, siis on need institutsioonid rikkunud algmääruse artikli 2 lõiget 7 ja artikli 9 lõiget 5.

60 Nimelt ilmneb algmääruse artikli 2 lõike 7 punktist b, et Hiinast pärineva impordi osas tuleb normaalväärtus kindlaks määrata vastavalt selle sätte lõigetele 1–6, tingimusel

et asjaomased tootjad esitavad „vormikohased" taotlused. Samuti ilmneb algmääruse artikli 9 lõike 5 teisest lõigust, et kui turumajanduslikku kohtlemist ei võimaldata, siis tuleb normaalväärtust võrrelda asjaomase eksportija ekspordihindadega (individuaalne kohtlemine), tingimusel et see eksportija on esitanud nõuetekohaselt põhjendatud taotluse, millest nähtub, et selles sättes esitatud tingimused on täidetud.

61 Nagu kinnitab algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b ja artikli 9 lõike 5 sõnastus, saab neid sätteid kohaldada vaid igale tootjale eraldi, kuna sellega kaasneb iga asjassepuutuva eksportija iseloomulike omaduste arvestamine.

62 Sätted väljavõttelise uuringu kohta käsitlevad piiratud hulka asjaolusid, mis puudutavad dumpingumarginaali arvutamist vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 11 või kahju arvutamist, ning need ei käsitle iga äriühingu tegevust ümbritsevaid majandustingimusi, mida ei saa väljavõtteliselt uurida. Algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt b ja artikli 9 lõige 5 ei omaks mingit tähendust, kui tänu väljavõttelisele uuringule vabastataks institutsioonid nendest sätetest tulenevatest kohustustest, mis on pealegi koostatud kohustuslikena ega jäta mingit kaalutlusruumi. Seega ei ole asjakohane küsida, kas institutsioonid kohaldasid dumpingumarginaali arvutamiseks nõuetekohaselt algmääruse artiklit 17, vaid kas neil on õigus kasutada seda sätet, et mööda minna valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlustest ja seega kohelda samalaadselt neid äriühinguid, kelle taotlus tuli rahuldada, ja neid, kelle taotlust ei tulnud rahuldada.

63 Seega peaksid institutsioonid väljavõttelise uuringu kasutamise korral kohaldama sellistele ettevõtjatele, keda ei kaasatud valimisse, kuid kelle turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlus rahuldati, kaalutud keskmist dumpingumarginaali, mis määrati kindlaks valimisse kaasatud ettevõtjatele, kellele võimaldatakse turumajanduslikku kohtlemist või olenevalt olukorrast individuaalset kohtlemist. Üldkohtu praktikat tuleks tõlgendada nii, et sellega on vastuolus turumajandusliku või individuaalse kohtlemise automaatne keeldumine äriühingutele, kes seda „väärivad".

64 Lisaks kinnitab institutsioonide poolt varem kahes asjas järgitud praktika, et kõik turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused tuleb individuaalselt läbi vaadata. Peale selle ei saa institutsioonid viidata haldussuutlikkuse probleemidele, et õigustada seda, et nad ei järgi oma kohustust uurida iga turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlust, kuna vaid mõnest täiendavast ametnikust oleks piisanud selle kontrolli teostamiseks.

65 Pealegi kujutab institutsioonide lähenemine endast võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist, kuna ühetaoliselt koheldakse ühelt poolt selliseid äriühinguid, kes tegid koostööd, esitasid väljavõttelise uuringu tarvis tõendeid, esitasid turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused ja „väärisid" seda turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist, ning teiselt poolt selliseid äriühinguid, kes neid andmeid või selliseid taotlusi ei esitanud või kes ei „väärinud" turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist. Seda ebavõrdset kohtlemist ei saa objektiivselt õigustada ei algmääruse artikli 17 lõige 3, mis käsitleb üksnes dumpingumarginaali arvutamist, mitte aga turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste läbivaatamist, ega ka haldussuutlikkuse probleemidega. Käesolevas asjas oleks kõigile tootjatele, keda valimisse ei kaasatud, kuid kes „väärisid" turumajanduslikku kohtlemist, tulnud kohaldada äriühingu Foshan City Nanhai Golden Step Industrial Co., Ltd dumpingumarginaali (9,7 %), kuna see oli ainus valimisse kaasatud ettevõtja, kellele võimaldati turumajanduslikku kohtlemist.

66 Turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste uurimata jätmine kujutab endast ka õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte rikkumist, kuna institutsioonide varasem praktika ja algatamise teates eksportijatele suunatud kutse esitada kindlaks tähtajaks turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi tekitasid hagejates teatava õiguspärase ootuse, et institutsioonid kontrollivad taotlusi individuaalselt, et määrata ettevõtjatele dumpingumarginaal vastavalt eespool punktis 63 esitatud kaalutlustele. Algatamise teate erinev tõlgendus tähendaks nõustumist sellega, et komisjon oleks võinud kõigilt eksportijatelt paluda, et nad kasutaksid oma ressursse selleks, et esitada andmeid oma turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste toetuseks enne valimi koostamist, ilma et tal oleks kavatsust neid taotlusi läbi vaadata. Pealegi on algatamise teate tekst identne kahes muus menetluses avaldatud teadetega, kus komisjon vaatas läbi ka valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused.

67 Teise väite raames viitavad hagejad esiteks algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile c, mille kohaselt tuleb küsimus, kas tootja täidab turumajandusliku kohtlemise võimaldamiseks nõutud tingimused, lahendada kolme kuu jooksul uurimise algatamise hetkest. Tegu on kohustusliku menetlustähtajaga, mida komisjon peab järgima. Jättes selle tähtaja jooksul otsuse vastu võtmata, rikkus komisjon eespool viidatud sätet.

68 Seejärel märgivad hagejad, et rikutud on algmääruse artikli 18 lõikeid 3 ja 4, mille kohaselt ei saa institutsioonid jätta tähelepanuta huvitatud isikute esitatud teavet, isegi kui see ei ole igati täiuslik, ning peavad teavitama neid pooli, kelle teavet ei võeta vastu, ja andma neile võimaluse täiendavate selgituste esitamiseks. Neid sätteid kohaldatakse, kui komisjon peab otsustama turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste üle, ning need tähendavad, et sellel institutsioonil oli kohustus hagejatele selle kohta põhjendused esitada. Siiski vastas komisjon hagejate märkustele üksnes lõpliku avalikustamise dokumendis, viidates turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste erakordselt suurele arvule. Kuna komisjon teadis turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste arvu juba enne 2005. aasta juuli lõppu, ei olnud tal mingeid takistusi hagejaid viivitamatult teavitada pärast algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c esitatud kolmekuulist tähtaega või hiljemalt ajutises määruses sellest, et nende taotlusi ei vaadata läbi. Seega jätsid institutsioonid hagejate esitatud teabe ilma põhjendusteta tähelepanuta ning rikkusid järelikult algmääruse artikli 18 lõikeid 3 ja 4.

69 Lisaks, kuigi algatamise teates teavitati ettevõtjaid, kes soovisid algmääruse artikli 17 lõike 3 järgset individuaalse dumpingumarginaali arvutamist, et nende taotluste rahuldamine ei ole kindel, ei täpsustatud nimetatud teates siiski, et komisjon jätab endale õiguse turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlustele vastamata jätta, minnes nii vastuollu oma varasema praktikaga.

70 Komisjon rikkus ka hagejate kaitseõigusi, kuna ta ei märkinud vahepealse avalikustamise dokumendis, et nende turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi ei vaadata läbi, samas kui valimisse kaasatud eksportijatele saadeti teade nende vastavate taotluste kohta. Hagejad said vastuse alles lõpliku avalikustamise dokumendis.

71 Nõukogu, keda toetavad komisjon ja CEC, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

72 Esiteks tuleb märkida, et algmääruse artikli 17 lõigete 1 ja 3 kohaselt on väljavõttelise uuringu kasutamine, mis võimaldab tegeleda suure hulga kaebuste esitajate, eksportijate, importijate, tooteliikide või tehingutega, uurimise piiritlemine. Seda hinnangut kinnitab algmääruse artikli 9 lõige 6, mille kohaselt uurimisse ei hõlmata valimisse kaasamata tootjaid.

73 Algmäärus näeb siiski ette, et sellise piiritlemise kasutamisel peavad institutsioonid täitma kaks nõuet. Esiteks peab koostatud valim olema algmääruse artikli 17 lõigete 1 ja 2 tähenduses tüüpiline. Seejärel näeb algmääruse artikli 9 lõige 6 ette, et valimisse kaasamata tootjatele kehtestatud dumpingumarginaal ei tohi ületada valimisse kaasatud äriühingute kaalutud keskmist dumpingumarginaali.

74 Teiseks annab viimati mainitud säte koostoimes seal viidatud algmääruse artikli 17 lõikega 3 igale valimisse kaasamata tootjale võimaluse taotleda individuaalset

dumpingumarginaali, kui ta esitab selleks ettenähtud tähtaja jooksul vajaliku teabe ja kui see arvutus ei ole komisjonile põhjendamatult koormav ega takista uurimise õigeaegset lõpetamist.

75 Kolmandaks näeb algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt b ette, et normaalväärtus määratakse kindlaks vastavalt sama sätte lõigetele 1–6, kui ühe või mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel tõendatakse, et selle lõike punktis c esitatud tingimused on täidetud.

76 Seega, nagu märgib nõukogu, saavad valimisse kaasamata tootjad taotleda individuaalse dumpingumarginaali arvutamist – mis omakorda eeldab algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga b hõlmatud riikide puhul turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluse rahuldamist – üksnes selle määruse artikli 17 lõike 3 põhjal. Siiski annab viimati mainitud säte komisjonile kaalutlusõiguse otsustada, kas turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste arvu silmas pidades on nende kontrollimine põhjendamatult koormav ja takistaks uurimise õigeaegset lõpetamist.

77 Eelnevatest kaalutlustest ilmneb kõigepealt, et väljavõttelise uuringu kasutamise korral ei anna algmäärus valimisse kaasamata ettevõtjatele tingimusteta õigust individuaalse dumpingumarginaali arvutamisele. Sellise taotluse rahuldamine sõltub nimelt komisjoni otsusest algmääruse artikli 17 lõike 3 kohaldamise kohta.

78 Seejärel, kuna algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b kohaselt on turumajandusliku kohtlemise või individuaalse kohtlemise võimaldamise eesmärk üksnes kindlaks määrata normaalväärtuse arvutusmeetod, et arvutada individuaalseid dumpingumarginaale, siis ei ole komisjonil kohustust kontrollida valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, kui ta on järeldanud algmääruse

artikli 17 lõike 3 kohaldamise raames, et selliste marginaalide arvutamine on põhjendamatult koormav ja takistab uurimise õigeaegset lõpetamist.

79 Lõpuks ei ole käesolevas asjas vaidlustatud seda, et kõigi nende valimisse kaasamata ettevõtjate individuaalsete dumpingumarginaalide arvutamine, kes selle kohta taotluse esitasid, on põhjendamatult koormav ning takistab uurimise õigeaegset lõpetamist.

80 Järelikult tuleb tagasi lükata hagejate argumendid selle kohta, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktid b ja c kohustasid komisjoni kontrollima valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, kaasa arvatud siis, kui neile ei kohaldata individuaalset dumpingumarginaali. Sellega seoses tuleb lisada, et hagejate viidatud kohtupraktika, mille kohaselt otsustab komisjon turumajandusliku või individuaalse kohtlemise võimaldamise iga talle esitatud taotluse kontrollimise põhjal, ei tähenda, et see institutsioon peab kontrollima iga taotlust ka siis, kui ta ei kavatse algmääruse artikli 17 lõike 3 alusel arvutada individuaalseid dumpingumarginaale.

81 Sama kehtib ka hagejate argumendi kohta valimisse kaasatud ja kaasamata äriühingute võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisest (vt eespool punkt 65). Nimelt on need kaks äriühingute kategooriat erinevates olukordades, kuna esimeste puhul peab komisjon tingimata arvutama individuaalse dumpingumarginaali, mis omakorda eeldab turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluse kontrollimist ja rahuldamist, samas ei ole komisjonil kohustust teiste puhul individuaalset dumpingumarginaali kindlaks määrata. Seega ei nõua mittediskrimineerimise põhimõte nende kahe äriühingute kategooria identset kohtlemist, kuna see põhimõte keelab ühelt poolt, et sarnaseid olukordi koheldakse erinevalt, ja teiselt poolt, et erinevaid olukordi koheldakse sarnaselt, välja arvatud juhul, kui niisugune kohtlemine on objektiivselt põhjendatud.

82 Mis puudutab argumenti, mis käsitleb valimisse kaasamata äriühingute võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist, siis ei saa käesolevas asjas leida – vastupidi hagejate

väidetele –, et see põhimõte kohustas komisjoni otsustama kõigi talle esitatud turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste üle, nii et valimisse kaasamata tootjatele või eksportijatele, kellele võimaldatakse turumajanduslik või individuaalne kohtlemine, võidakse kohaldada nende valimisse kaasatud äriühingute keskmist dumpingumarginaali, kellele võimaldati turumajanduslik või individuaalne kohtlemine.

83 Eespool punktides 76–80 sai märgitud, et kui turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste arv on nii suur, et nende kontrollimine takistaks institutsioonidel uurimist õigeaegselt lõpetada, ei pea institutsioonid vastavalt algmääruse artikli 17 lõikele 3 otsustama kõigi nende taotluste üle, ja seda isegi pelgalt selleks, et eristada valimisse kaasamata äriühingute hulgast need, kellele tuleks ja kellele mitte võimaldada turumajanduslik või individuaalne kohtlemine, et neile omakorda kohaldada valimisse kaasatud selliste äriühingute keskmist dumpingumarginaali, kellele võimaldati turumajanduslik või individuaalne kohtlemine, ilma sellegipoolest individuaalset dumpingumarginaali arvutamata.

84 Käesolevas asjas esitasid Hiina eksportivad tootjad komisjonile 141 turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlust, nii et isegi kui neid oleks saanud kontrollida pelgalt dokumentide põhjal, ilma et oleks olnud vajadust neid andmeid puudutatud tootjate või eksportijate juures kontrollida, leidis komisjon õigustatult, et taotluste arv oli ilmselgelt liiga suur, et neid saaks kontrollida ilma uurimise õigeaegset lõpetamist takistamata.

85 Järelikult tuleb asuda seisukohale, et komisjonile käesolevas asjas esitatud turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste eriti suurt arvu arvestades ei ületanud komisjon talle algmääruse artikli 17 lõikega 3 antud kaalutlusõigust, jättes otsustamata kõigi turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste üle, mille valimisse kaasamata äriühingud olid esitanud, kuna hagejate viidatud erinev kohtlemine on algmääruse artiklis 17 sätestatud väljavõttelisele uuringule omane.

86 Seega, kuigi komisjonil oli õigus tegutseda nii, nagu hagejad kirjeldasid eespool punktis 63, ei kohustanud siiski algmäärus ega ka võrdse kohtlemise põhimõte teda nii käituma.

87 Samad kaalutlused kehtivad valimisse kaasamata äriühingute individuaalse kohtlemise taotluste kontrollimisele.

88 Õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte väidetava rikkumise osas laieneb see põhimõte väljakujunenud kohtupraktika kohaselt igale õigussubjektile, kellele ühenduse institutsioon on tekitanud põhjendatud ootusi. Isik ei saa nimetatud põhimõtte rikkumisele tugineda, kui haldusasutus ei ole talle konkreetseid tagatisi andnud (Euroopa Kohtu 22. juuni 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-182/03 ja C-217/03: Belgia ja Forum 187 *vs.* komisjon, EKL 2006, lk I-5479, punkt 147).

89 Algatamise teate punkti 5.1 alapunkti a punkti i neljandast taandest ja eeskätt sellele punktile lisatud 1. joonealusest märkusest ilmneb, et komisjon teavitas puudutatud ettevõtjaid võimalusest kasutada väljavõttelist uuringut vastavalt algmääruse artiklile 17 ja et sellises olukorras võib valimisse kaasamata ettevõtjatele taotleda algmääruse artikli 17 lõike 3 järgselt individuaalse marginaali arvutamist. Seda teavet korrati algatamise teate punkti 5.1 alapunktis b. Seega, kuigi komisjon kutsus puudutatud ettevõtjaid üles esitama turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, ei kujuta see endast täpset, tingimusteta ja ühetaolist kinnitust, et neid taotlusi ka kontrollitakse.

90 Sellega seoses tuleb tunnistada, et kuigi komisjon ei reageerinud pika aja jooksul, ei saa see endast kujutada kinnitust, mis võib hagejates tekitada õiguspärast ootust. See reaktsiooni puudumine ei mõjuta nimelt algatamise teates kasutatud selget sõnastust.

91 Mis puudutab etteheidet, et institutsioonid on kõrvale kaldunud oma varasemate uurimiste praktikast, siis tuleb meenutada, et komisjon ei ületanud talle algmääruse artikli 17 lõikega 3 antud kaalutlusõigust, kui ta järeldas, et kõigi valimisse kaasamata Hiina eksportivate tootjate esitatud turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste kontrollimine takistaks tal uurimist algmääruses märgitud tähtajal lõpetada (vt eespool punkt 84). Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kui institutsioonidel on lai kaalutlusõigus oma poliitika rakendamiseks vajalike meetmete valikul, siis ei saa ettevõtjatel olla põhjendatud õiguspärast ootust olemasoleva meetme säilimise suhtes, kuna ühenduse institutsioonid võivad oma pädevuse raames seda meedet muuta (Euroopa Kohtu 7. mai 1987. aasta otsus kohtuasjas 258/84: Nippon Seiko *vs.* nõukogu, EKL 1987, lk 1923, punkt 34, ja 10. märtsi 1992. aasta otsus kohtuasjas C-171/87: Canon *vs.* nõukogu, EKL 1992, lk I-1237, punkt 41).

92 Kuna eelnevat arvestades ei ole komisjon teinud viga, jättes uurimata hagejate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused, siis ei ole neil õigus viidata algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c esitatud kolmekuulise tähtaja (vt eespool punktid 3 ja 67) eiramisele, kuna see tähtaeg puudutab üksnes olukordi, kus komisjonil on kohustus need taotlused läbi vaadata.

93 Mis puudutab algmääruse artikli 18 lõigete 3 ja 4 rikkumist käsitlevat argumenti, siis tuleb sarnaselt nõukogule sedastada, et see säte ei kohusta institutsioone kontrollima valimisse kaasamata äriühingute turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi. Seega, kuna komisjonil oli eelnevate kaalutluste alusel õigus jätta kontrollimata ja seega seisukoht võtmata valimisse kaasamata tootjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste osas, siis ei saa algmääruse artiklit 18 tõlgendada nii, nagu hagejad soovitavad.

94 Mis puudutab lõpuks hagejate kaitseõiguste väidetavat rikkumist, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika alusel tuleb kaitseõiguste tagamise põhimõtte kohaselt ettevõtjatele, keda dumpinguvastase määruse kehtestamisele eelnev uurimismenetlus puudutab, tagada haldusmenetluses võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate asjaolude tõelevastavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite

kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma hinnangut dumpingu ja sellest tuleneva kahju olemasolu kohta (Euroopa Kohtu 27. juuni 1991. aasta otsus kohtuasjas C-49/88: Al-Jubail Fertilizer *vs.* nõukogu, EKL 1991, lk I-3187, punkt 17; 3. oktoobri 2000. aasta otsus kohtuasjas C-458/98 P: Industrie des poudres sphériques *vs.* nõukogu, EKL 2000, lk I-8147, punkt 99; Üldkohtu 19. novembri 1998. aasta otsus kohtuasjas T-147/97: Champion Stationery jt *vs.* nõukogu, EKL 1998, lk II-4137, punkt 55, ja 21. novembri 2002. aasta otsus kohtuasjas T-88/98: Kundan ja Tata *vs.* nõukogu, EKL 2002, lk II-4897, punkt 132).

95 Käesolevas asjas tuleb rõhutada, et nagu ilmneb ajutise määruse põhjendustest 62, 64, 135 ja 143, märkis komisjon, et iga dumpinguvastane tollimaks valimisse kaasamata tootjate suhtes arvestatakse vastavalt algmääruse artikli 9 lõike 6 sätetele ja et nende tootjate dumpingumarginaal määrati kindlaks, arvutades valimi ettevõtjate kaalutud keskmised dumpingumarginaalid.

96 Seega esitas komisjon ajutises määruses oma seisukoha valimisse kaasamata tootjate dumpingumarginaali arvutamise meetodi kohta, mis seisnes valimi ettevõtjate kaalutud keskmise dumpingumarginaali kohaldamises. See meetod tähendas, et nende ettevõtjate esitatud turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi ei kontrollita, kuna sellisest kontrollimisest ei olnud kõnealuses menetluses kasu.

97 Sellest tuleneb, et hagejatel oli juba ajutise määruse ja vahepealse avalikustamise dokumendi edastamise hetkest võimalus väljendada oma seisukohta meetodi osas, mida komisjon kasutas nende dumpingumarginaali arvutamiseks, nii et nende kaitseõigusi ei rikutud.

98 Sellest tuleneb, et kaks esimest väidet tuleb tagasi lükata.

Kolmas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumist, kuna komisjonil puudus tõend, et ühenduse tootmisharu toetab kaebust

Poolte argumendid

99 Hagejad väidavad, et ühenduse institutsioonid on teinud vea seoses kõnealuse dumpinguvastase menetluse aluseks olnud kaebust toetava ühenduse tootmisharu määratlusega. Ühenduse institutsioonid on varem asunud seisukohale, et üksnes neid ühenduse tootjaid, kes tegid menetluses koostööd väljavõttelises uuringus osaledes või kasulikku teavet edastades, võib lugeda kaebust toetavaks.

100 Käesolevas asjas esitasid vaid kümme tootjat taotluse osaleda ühenduse tootjate valimis, ja need tootjad lõpuks ka valimisse kaasati. Järelikult, kaebuse esitanud 814 äriühingust esitasid vaid kümme olulist teavet ja seega saab üksnes neid lugeda uurimisel koostööd teinud ettevõtjateks. Niisiis saab vaid neid äriühinguid ühenduse tootmisharu määratluses arvesse võtta. Need äriühingud esindavad aga vaid 4,2% ühenduse toodangust ning järelikult ei ole saavutatud algmääruse artikli 5 lõikes 4 esitatud 25% künnist.

101 Hagejatele ei edastatud haldusmenetluse käigus nõukogu poolt kostja vastuses esitatud teavet sellest, millise meetodiga uuriti ühenduse tootmisharu kaebuse toetuse ulatust. Kuna vaidlustatud määruses ei ole esitatud, kuidas institutsioonid mõõtsid ühenduse tootmisharu toetust kaebusele, siis kujutab see endast põhjenduse puudumist. Selle teabe puudumine rikub ka hagejate kaitseõigusi. Lisaks rikkus komisjon

algmääruse artikli 6 lõiget 1 ja artiklit 17, kui ta kogus enne menetluse algatamist algatamise teate avaldamisega andmeid ühenduse tootmisharu toetuse kohta kaebusele. Igal juhul, isegi kui uurimine võis õiguspäraselt alata ka enne algatamise teate avaldamist, tähendaks see, et vaidlustatud määrus võeti vastu pärast algmääruse artikli 6 lõikes 9 uurimise lõpetamiseks sätestatud 15-kuulist tähtaega. Lõpuks märgivad hagejad, et uurides enne uurimise algatamist, kas ühenduse tootmisharu toetab kaebust, ei kontrollinud komisjon nõuetekohaselt, kas vastavalt algmääruse artikli 5 lõikele 4 moodustas seda toetavate ühenduse tootjate toodang 25% ühenduse tootmisharu sarnase toote kogutoodangust. Nimelt eeldab algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses kaebuse toetamine, et selle kohta avaldust tegev isik on teadlik oma kohustustest, mis kaasnevad tema osalemisega ühenduse tootjate valimis, näiteks kahjuküsimustikule vastamine ja kohapeal toimuva kontrolliga nõustumine. Enne uurimise algust tehtud pelk avaldus ei saa tõendada algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses toetust.

102 Nõukogu, keda toetavad komisjon ja CEC, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

103 Algmääruse artikli 5 lõigetest 1 ja 4 ilmneb, et välja arvatud sama artikli lõike 6 kohaldamise korral on dumpinguvastane uurimine algatatud nõuetekohaselt, kui kaebus on esitatud ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel. Kaebust peetakse ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel esitatuks, kui seda toetavad need ühenduse tootjad, kelle toodang moodustab ühtekokku enam kui 50% samasuguse toote kogutoodangust, mida toodab kaebusele kas toetust või vastuseisu väljendav osa ühenduse tootmisharust. Lisaks peab kaebust sõnaselgelt toetavate tootjate arvele langema vähemalt 25% ühenduse tootmisharu samasuguse toote kogutoodangust.

104 Mis puudutab mõistet „toetus", siis tuleb märkida, et algmääruse artikli 5 lõike 2 kohaselt peab kaebus sisaldama tõendusmaterjali dumpingu, kahju ning nendevahelise põhjusliku seose kohta. Kaebus peab sisaldama selle esitajale hõlpsasti kättesaadavat teavet selle kohta.

105 Ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel esitatud kaebuse toetamine tähendab seega kaebuse esitaja(te)le ja neile, kelle nimel see kaebus on esitatud, et esiteks esitavad nad komisjoni nõutud teabe kontrollimaks, et tingimused dumpinguvastase tollimaksu kehtestamiseks on täidetud, ja teiseks, et nõustutakse kõikvõimalike kontrollidega, mida komisjon võib läbi viia, et kontrollida, kas esitatud teave vastab tegelikkusele. Nimelt, arvestades igasuguse kohustusliku uurimismeetme puudumist, on poolte vastused algmääruse artikli 6 lõikes 2 ette nähtud küsimustikule, nagu ka sama määruse artiklis 16 ette nähtud hilisem kontrollimine, mida komisjon võib kohapeal teostada, dumpinguvastases menetluses keskse tähtsusega (Üldkohtu 13. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas T-413/03: Shandong Reipu Biochemicals *vs.* nõukogu, EKL 2006, lk II-2243, punkt 65).

106 Järelikult, kui komisjon kontrollis, kas toetus kaebusele vastas algmääruse artikli 5 lõikes 4 sätestatud künnisele, jättis ta õigustatult arvestamata tootja, kes ei ole valmis esitama tema poolt või tema nimel esitatud kaebuse toetuseks teavet või võimaldama sellise kaebuse põhjendatuse kontrollimist. Seega, kui ühenduse tootja teatab, et ta ei nõustu tema poolt või tema nimel esitatud kaebuse toetuseks esitatud andmete kontrollimisega, tuleb teda esiteks lugeda tootjaks, kes keeldub algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses koostööd tegemast, ja teiseks tuleb ta välja jätta nende tootjate grupist, kes väljendavad toetust kaebusele algmääruse artikli 4 lõike 1 ja artikli 5 lõike 4 tähenduses.

107 See lähenemine on kooskõlas algmääruse artikli 6 lõikega 8, mille kohaselt muudel kui koostöö puudumise juhtudel kontrollitakse huvitatud isikute esitatud ja otsuste aluseks olevat teavet võimalikult põhjalikult.

108 Nagu märkis ka nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 156, tuleb seega jätta need kaebuse esitanud ühenduse tootjad, kes ei ole uurimise ajal koostööd teinud, ühenduse tootmisharu määratlusest välja. Väljavõttelise uuringu korral saadab komisjon seega enamasti – nagu nõukogu kostja vastuses ka märkis – küsimustiku kõigile teadaolevatele tootjatele, küsides nende toodangut ja müüki puudutavaid andmeid, ning neilt küsitakse, kas nad on nõus täitma kahjuküsimustiku ning lubama kohapealseid kontrolle, kui nad osutuks valimisse kaasatuks. Uurimisega koostööd tegevaks saab lugeda vaid neid ettevõtjaid, kes vastavad kahele viimasele küsimusele jaatavalt, ja seega võib neid valimisse kaasata. Seevastu ei saa uurimisega koostööd tegevaks lugeda tootjat, kes teatab, et ta ei ole valmis valimis osalema, kuna ta ei ole määratluse järgi nõus täitma kahjuküsimustikku ega lubama oma vastuste kontrollimist. Nimelt käsitlevad need meetmed vaid valimisse kaasatud ettevõtjaid.

109 Nõukogu väidab, et käesolevas asjas kohaldas komisjon erakordselt suurt arvu ühenduse tootjaid arvestades erinevat menetlust, mis oli sellegipoolest õiguspärane. Seega, selle asemel, et saata väljavõttelise uuringu küsimustik kõigile ühenduse tootjatele, kasutas komisjon kaebuses esitatud ühenduse toodangut käsitlevaid andmeid ja seejärel kogus teavet kaebuse toetuse kohta kõigilt 814 tootjalt, keda CEC esindab.

110 Lisaks märkisid nõukogu ja komisjon kohtuistungil, et kostja vastusele lisatud dokument pealkirjaga „Teave dumpinguvastase kaebuse kohta, mis käsitleb […] pärinevat […] importi" ei olnud see, mis tegelikult ühenduse tootjatele saadeti ja et nõukogu esitas selle dokumendi ekslikult. Komisjon esitas teise dokumendi, mis oli ühenduse tootjatele saadetud, et kontrollida, kas nad toetavad kaebust. Erinevalt kostja vastusele lisatud dokumendist viitab komisjoni esitatud dokumendi pealkiri (Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite importi käsitleva dumpinguvastase menetluse tõenäoline algatamine) otseselt kõnealusele uurimisele, millest võib järeldada, et komisjon saatis just selle dokumendi ühenduse tootjatele. Selle

dokumendiga palus komisjon igal adressaadil märkida eeskätt, kas ta toetab kaebust, on selle vastu või on erapooletu, kas ta tootis ja müüs asjaomast toodet ühenduse turul ja millises koguses, kas ta oli seotud asjaomase toote Hiina või Vietnami tootjate või eksportijatega ja kas ta oli müünud käsitletud kolmandatest riikidest imporditud asjaomast toodet.

111 Nimetatud dokumendi preambulis märgiti, et kõiki arvandmeid käsitletakse konfidentsiaalsena ja et komisjon võib neid kontrollida. Selles olukorras oli iga adressaadiks olev ühenduse tootja teadlik, et komisjon võib kõiki talle edastatud andmeid, sh kahjuküsimustiku raames esitada võidavaid andmeid kontrollida. Lisaks märgiti samas dokumendis, et nende andmete taotlemise õiguslik alus oli algmääruse artikli 5 lõige 4. Kõnealuse dokumendi viimasel leheküljel esitatud lisade loetelust ilmneb, et sellele olid lisatud ka algmääruse artiklid 4 ja 5. Sellega seoses teavitasid viide algmääruse artiklile 5 ja selle artikli lisamine kõnealusele dokumendile ühenduse tootjaid sellest, et kaebus pidi sisaldama rida tõendeid dumpingu, kahju ja nendevahelise põhjusliku seose olemasolu kohta ja eeskätt andmeid hindade kohta.

112 Selles olukorras tuleb järeldada, et ühenduse tootjate avaldusest, et nad toetavad kaebust, piisas algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses kaebuse toetuse olemasolu tõendamiseks.

113 Argumendi osas, et rikutud on algmääruse artikli 6 lõiget 1 ja artiklit 17, kuna komisjon võttis arvesse enne uurimise algust esitatud andmeid seoses ühenduse toodanguga,

kaebuse esitajate õigusega esitada kaebus ja kahjuga, tuleb märkida, et sellega ei saa nõustuda.

114 Nimelt tuleb esiteks meenutada, et algmääruse artikli 5 lõikes 2 on ette nähtud, et kaebus, mis juba oma olemuselt on esitatud enne uurimise algatamist, peab sisaldama rida tõendeid dumpingu, kahju ja nendevahelise põhjusliku seose olemasolust. Lisaks näeb algmääruse artikli 5 lõige 3 ette, et komisjon uurib võimalikult põhjalikult kaebuses esitatud tõendite täpsust ja adekvaatsust, et kindlaks määrata, kas uurimise algatamiseks on piisavalt tõendeid. Ent nagu märgib nõukogu, ei ole komisjonil mingeid takistusi arvestada uurimise raames tõendeid, mis juba oma laadilt on kogutud enne uurimise algatamist.

115 Teiseks tuleb märkida, et komisjon peab kontrollima kaebuse esitajate õigust esitada kaebus enne uurimise algatamist.

116 Mis puudutab lõpuks argumenti, et algmääruse artikli 6 lõiget 9 on rikutud, kuna vaidlustatud määrus võeti vastu pärast selles sättes ette nähtud 15-kuulise tähtaja möödumist, siis tuleb meenutada, et selle sätte kohaselt hakkab lõplike tollimaksude kehtestamiseks ette nähtud 15-kuuline tähtaeg kulgema alates uurimise algatamisest.

117 Tuleb siiski täpsustada, nagu ilmneb eespool punktidest 114–116, et kuigi algmääruses sätestatud 15-kuulist tähtaega lõplike tollimaksude kehtestamiseks tuleb arvutada alates hetkest, kui komisjon uurimise algatab, toimub selline algatamine alles siis, kui komisjon on kontrollinud, et selleks vajalikud tingimused on täidetud nii seoses kaebuse sisuga kui ka seoses kaebuse esitaja(te) õigusega esitada kaebus.

118 Seega tuleb hagejate sellekohased argumendid tagasi lükata, kuna vaidlustatud määrus võeti vastu algmääruses sätestatud 15-kuulise tähtaja jooksul.

119 Mis puudutab hagejate kaitseõiguste rikkumist käsitlevaid argumente, siis tuleb märkida, et toimikus esitatud 6. juuli 2005. aasta märkuses teatas komisjon, et ühenduse toodangu suuruseks 2004. aastal oli ligikaudu 425 miljonit paari jalatseid ja 2005. aasta esimeses kvartalis 92 miljonit paari jalatseid. Lisaks ilmneb sellest märkusest, et nende äriühingute toodang, kelle nimel kaebus esitati, oli 2004. aastal ligikaudu 190 miljonit paari jalatseid ja 2005. aasta esimeses kvartalis ligikaudu 44 miljonit paari jalatseid, nii et nende äriühingute arvele langes 2004. aastal enam kui 44% ühenduse tootmisharu toodangust ja 2005. aasta esimeses kvartalis enam kui 47% selle tootmisharu toodangust. Lisaks toetasid kaebust veel 36 tootjat, mis tõstis tüüpilisuse taseme 2004. aastal üle 45% ja 2005. aasta esimeses kvartalis üle 48%. Need arvandmed tulenevad kaebusest, ühenduse tootjatelt ja nende tootjate ühendustelt. Lõpuks sedastatakse kõnealuses märkuses, et kaebusele ei esitatud ühtegi vastuväidet, ning märkusele on lisatud arvandmed kuue (määratlemata) liikmesriigi kogutoodangust 2004. aastal ja 2005. aasta esimeses kvartalis.

120 Selles olukorras tuleb tõdeda, et vastupidi hagejate väidetele komisjon siiski põhjendas oma hinnangut seoses nende äriühingute õigusega esitada kaebus, kelle nimel kaebus oli esitatud. Järelikult järgisid institutsioonid hagejate kaitseõigusi.

121 Samal põhjusel tuleb märkida, et institutsioonid järgisid oma kohustust põhjendada oma akte õiguslikult piisavalt.

122 Sellest tuleneb, et kolmas väide tuleb tagasi lükata.

Neljas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 1 lõike 4 ning artiklite 2 ja 3 rikkumist

Poolte argumendid

123 Hagejad heidavad institutsioonidele esiteks ette, et nad määratlesid asjaomase toote liiga laialt, hõlmates selle alla oma omaduste, välimuse, tarbijapoolse taju, stiili, kasutuse ja turustuskanalite poolest olemuslikult erinevad tooted.

124 Seejärel märgivad hagejad, et kuna institutsioonid hõlmasid uurimisse patenteeritud tehnoloogiaga jalatsid (vt eespool punkt 34), siis on nad ka selles küsimuses asjaomase toote liiga laialt määratlenud; selle asjaolu tõttu jõudsid institutsioonid aga ekslikele järeldustele. Nimelt on nende jalatsite füüsilised ja tehnilised omadused erinevad teiste jalatsite omadest, kuna need sisaldavad „põrutust leevendavat patenteeritud süsteemi", vahetalda, mis „toimib puhvrina", ja „patenteeritud kõrgpaindlikku osa". Ühtlasi erinevad need jalatsid oma tootmisprotsessi poolest, kuna nende valmistamiseks on vaja eraldi tootmisliine ja erilisi masinaid. Nende jalatsite lõppkasutuse osas leiavad hagejad, et need on suunatud „nišiturule", mis on osa tervisejalatsite sektorist ja mille sihtgrupp on terviseprobleemidega naised. Seega müüakse neid jalatseid spetsialiseeritud kauplustes. Lõpuks meenutavad hagejad, et seda tüüpi jalatseid ühenduses ei toodeta.

125 Institutsioonide poolt aluseks võetud „ekslik klassifitseerimine" tähendas seda, et võrreldi täiesti erineva kvaliteediga nahast toodetud jalatseid. Seetõttu on need võrdlused mõttetud.

126 Selle kohta on näited ja teave esitatud kolmes dokumendis, mille Footwear Association of Importers and Retail chains (Jalatsiimportijate ja -jaemüügikettide ühendus) esitas haldusmenetluse käigus.

127 Järelikult rikkusid institutsioonid algmääruse artikli 1 lõiget 4, mille kohaselt tähendab „samasugune toode" vaidlusaluse tootega täiesti sarnast toodet. Selline rikkumine seab kahtluse alla uurimise kõigi järelduste kehtivuse.

128 Nõukogu, keda toetavad komisjon ja CEC, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

129 Tuleb märkida, et käesoleva väite raames esitavad hagejad kaks argumenti. Esimene käsitleb asjaomase toote määratlust, nagu esitati ajutise määruse põhjendustes 38 ja 39 (vt eespool punkt 18) ja kinnitati vaidlustatud määruse põhjenduses 39. Teine argument käsitleb seda, et uurimisse kaasati patenteeritud tehnoloogiaga jalatsid.

130 Esimese argumendi osas väidavad hagejad üldsõnaliselt, et asjaomane toode, nagu seda määratleti ajutises ja vaidlustatud määruses, hõlmab oma omaduste, välimuse, tarbijapoolse taju, stiili, kasutuse ja turustuskanalite poolest olemuslikult erinevaid

tooteid. Näitena tõid hagejad välja linnajalatsid ja matkajalatsid, mis erinevad oluliselt oma omaduste ja kasutuse ning seega tarbijapoolse taju poolest.

131 Sellega seoses tuleb märkida, et asjaomase toote määratlemine dumpinguvastases uurimises peab aitama välja töötada niisuguste toodete nimekirja, millele olenevalt olukorrast määratakse dumpinguvastased tollimaksud. Selle tarvis võivad institutsioonid arvesse võtta erinevaid tegureid, näiteks füüsilised, tehnilised ja keemilised omadused, kasutus, asendatavus, tarbijapoolne taju, turustuskanalid, tootmisprotsess, tootmiskulud, kvaliteet jne.

132 Seega peab väide, et kindel toode tuleb asjaomase toote määratluse alt välja jätta, tuginema argumentidele, millega tõendatakse, et institutsioonid on andnud eksliku hinnangu teguritele, mis nende arvates on asjakohased, või et teiste asjakohasemate tegurite arvessevõtmine oleks viinud selle toote asjaomase toote määratlusest väljajätmiseni.

133 Käesolevas asjas tuginesid institutsioonid toodete põhilistele omadustele, nende peamisele kasutusele ja tarbijapoolsele tajule. Hagejad piirduvad vaid üldise väitega, et asjaomane toode hõlmab erinevat tüüpi jalatseid, tuues näiteks linna- ja matkajalatsid. Nagu eelmises punktis märgiti, võivad sellised väited tulemuslikud olla üksnes siis, kui need käsitlevad ühte või enamat konkreetset toodet, mis tuleks asjaomase toote määratlusest välja jätta. Sellest tuleneb, et hagejate argumentide eesmärk on kõige enam ehk matkajalatsite väljajätmine asjaomase toote määratlusest. Siiski on käesolevas asjas oluline see, et kõnealuse menetluse esemeks olnud nahast pealsetega jalatsitel on samad põhilised füüsilised omadused ja sama kasutus ning et

erinevate jalatsite kategooriate, eeskätt naaberkategooriate vahel esineb konkurents. Seega ei teinud institutsioonid kaalutlusviga, hõlmates asjaomase toote määratlusse matkajalatsid.

134 Mis puudutab haldusmenetluse käigus Footwear Association of Importers and Retail chainsi poolt esitatud märkusi – mis väidetavalt pakuvad käesoleva väite „konteksti kohta teavet" (vt eespool punkt 126) – puudutavaid argumente, siis tuleb märkida, et jättes kõrvale asjaomase toote määratlust käsitlevad üldised väited, puudutavad need argumendid kriteeriume, mida kasutatakse asjaomase toote määratlusse kuuluvate erinevate jalatsitüüpide rühmitamisel toote kontrollnumbrite alla. Järelikult ei käsitle need argumendid küsimust, kas teatud nahast pealsetega jalatsid peavad kuuluma asjaomase toote alla, vaid kriteeriume, mille alusel oleks asjaomase toote alla kuuluvaid tooteid tulnud rühmitada. Seega on need argumendid käesoleva väite raames tulemusetud. Samal põhjusel tuleb tulemusetutena tagasi lükata ka repliigis esitatud argumendid, mille eesmärk oli vaidlustada asjaomase toote alla kuuluvate jalatsitüüpide rühmitamist puudutav institutsioonide hinnang (vt eespool punkt 125).

135 Mis puudutab patenteeritud tehnoloogiaga jalatsite tootmiseks vajalike eraldi tootmisliinide olemasolu, seda liiki jalatsite ühenduse toodangu puudumise ja patendi olemasolu käsitlevaid argumente, siis tuleb sedastada, et need ei ole määravad. Nimelt ei mõjuta tootmisprotsess iseenesest tarbijapoolset taju ega järelikult ka erinevat tüüpi jalatsite asendatavust, kui toote füüsilised omadused ja kasutus ei erine. Sama kehtib ka patenteeritud tehnoloogiaga jalatsite ühenduse toodangu puudumise kohta, kuna määrav on küsimus, kas seda tüüpi jalatsid konkureerivad oma füüsiliste omaduste, kasutuse ja järelikult ka tarbijapoolse taju poolest ühenduses toodetud jalatsitega.

Selles kontekstis tuleb nentida, et nende jalatsite patendikaitse ei anna teavet nende konkurentsiolukorrast ühendusest pärit toodetega võrreldes.

136 Mis puudutab teist argumenti, et patenteeritud tehnoloogiaga jalatsid hõlmati asjaomase toote määratlusse, siis tuleb märkida, et argumendid, et need jalatsid on suunatud ortopeediliste probleemidega inimestele ja neid müüakse üksnes spetsialiseeritud kauplustes, võivad kahtluse alla seda institutsioonide hinnangu, et seda tüüpi jalatsid tuleb asjaomase toote määratlusse hõlmata. Nimelt kui tõendataks, et seda tüüpi jalatsite kasutamine on ortopeediliste probleemidega inimeste ravi üks osa ja et neid tooteid turustati üksnes spetsialiseeritud kauplustes, siis tuleks asuda seisukohale, et neil ei ole samu füüsilisi omadusi ega isegi sama kasutust kui ilma selliste omadusteta jalatsitel. Seega on tarbijapoolne taju selles küsimuses tingimata erinev.

137 Siiski tuleb märkida, et hagejad ei esitanud ühtegi tõendit, mis võiks kinnitada nende kirjeldust seda tüüpi jalatsite omaduste ja kasutuse kohta. Nimelt ei ole Brosmanni 8. mai 2006. aasta kirjas (vt eespool punkt 28) ega kõnealuste patentide omaniku Wortmann KG Internationale Schuhproduktioneni 29. novembri 2005. aasta faksiga esitatud märkustes mingeid tõendeid seal esitatud väidete toetuseks. Sellele järeldusele tuleb lisada, et 8. mai 2006. aasta kirja punktist 3.2.1.3 ja 29. novembri 2005. aasta faksi punktist 3.4 – mis viitavad spetsialiseeritud kauplustele – ilmneb, et hagejad peavad silmas muid kauplusi kui säästuhindadega kauplusi või suuri kaubahalle. See lähenemine aga ei välista, et spetsialiseeritud kauplustes – st need, mis müüvad üksnes jalatseid – müüakse ka patenteeritud tehnoloogiaga jalatseid. See hinnang kinnitab nõukogu väidet, et kõnealuste jalatsite omadustele vaatamata on täiesti tõenäoline, et tarbijate valik sõltub pigem isiklikest eelistustest kui meditsiiniliste kaalutlustega seotud asjaoludest.

138 Sellest tuleneb, et neljas väide tuleb tagasi lükata.

Viies väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 17 ning EÜ artikli 253 rikkumist

Poolte argumendid

139 Hagejad vaidlustavad Hiina eksportivate tootjate valimi tüüpilisuse, viidates kahele asjaolule. Esiteks koosneb see valim peamiselt ettevõtjatest, kes toodavad STAF-jalatseid, mis ometi jäeti asjaomase toote määratlusest välja (vt eespool punktid 18 ja 34). Teiseks toovad hagejad välja rea „nõrkusi" kõnealuse valimi koostamiseks kasutatud kriteeriumide osas ning toovad näiteks asjaolu, et mitmel äriühingul, kes tegid koostööd ja keda ei kaasatud valimisse, oli palju suurem toodang, eksport ja müük kui valimisse kaasatud äriühingutel.

140 Kuigi nõukogu märkis vaidlustatud määruse artiklis 43, et STAF-jalatsite väljajätmine „ei mõjutanud oluliselt" valimi tüüpilisust, ei põhjendanud institutsioonid siiski seda hinnangut, kuigi need tooted moodustasid olulise osa algselt käsitletud impordist. See märkus on veelgi asjakohasem, kuna vaidlustatud määruse põhjenduste 180 ja 181 kohaselt oli STAF-jalatsite väljajätmisel oluline mõju dumpingumarginaalile. Üldiselt tuleks valimit, mis koosneb üksnes uurimise valdkonnast välja jäetud toote tootjatest, juba oma olemuselt lugeda ebatüüpiliseks.

141 Hagejate sõnul ei ole asjaolu, et eksportivate riikide valitsused olid seotud mõnede valimisse kaasatud äriühingute valimisega – nagu on märgitud vaidlustatud määruse põhjenduse 61 eelviimases lauses –, otseselt asjakohane valimi tüüpilisuse hindamisel,

kuna asjaomase toote määratlust muudeti pärast nende valitsustega konsulteerimist. Kostja vastuses esitatud selgitustest ilmneb, et valimi moodustamiseks tehtud valik tugines sellele, et ettevõtete omanikud on Hiina kodakondsusega, ja sellele, et nad kuuluvad China Chamber of Commerce for Import and Export of Light Industrial Products and Arts-Crafts (Hiina kaubanduskoda, mis tegeleb kergete tööstuskaupade ja käsitöö impordi ja ekspordiga). Järelikult ei koostatud valimit nii, et selle tüüpilisus oleks tagatud.

142 Lisaks kuulus valimisse vaid üks ettevõtja, kellele võimaldati turumajanduslikku kohtlemist, ning mitte ühelegi valimi ettevõtjale ei võimaldatud individuaalset kohtlemist, mis näitab veelgi selle valimi tüüpilisuse puudumist.

143 Vaidlustatud määruse põhjenduses 44 märkis nõukogu, et valimi eksportijate eksport moodustas 12% Hiina ekspordist pärast STAF-toodete väljajätmist asjaomase toote määratlusest, mistõttu valim ei olnud tüüpiline. Kuna Brosmanni import üksi moodustas juba 10% ühendusse toimunud impordist, siis on selles kontekstis ekslik väita, et valim hõlmas suurimat kogust tüüpilist eksporti. Lisaks ei esitanud nõukogu ühtegi tõendit, et toetada oma väidet, et valimisse kuuluvate tootjate eksport moodustas 14% kogu Hiina ekspordist, sh ka nende tootjate ekspordist, kes ei teinud koostööd.

144 See annab tunnistust vaidlustatud määruse põhjenduse puudumisest ja ilmsest kaalutlusveast, mis tuleneb algmääruse artikli 17 rikkumisest.

145 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

146 Olgu meenutatud, et algmääruse artikli 17 lõike 1 kohaselt seisneb väljavõtteline uuring selles, et uurimine piirdub mõistliku hulga isikute, toodete või tehingutega, kasutades statistiliselt õigeid valimeid, või suurima tüüpilise toodangu-, müügi- või ekspordimahuga, mida on nende käsutuses oleva aja jooksul võimalik uurida.

147 See säte annab komisjonile õiguse valida äriühingute hulgast, kes vabatahtlikult soovisid valimis osaleda ja esitasid selle tarvis vajalikku teavet, need, kes valimisse kaasatakse. Arvestades seega algmääruse artikli 17 lõikega 1 komisjonile antud kaalutlusõigust, peab ühenduste kohtu kontroll komisjoni valiku üle piirduma kontrolliga menetlusnormide järgimise, vaidlustatud valiku tegemiseks valitud faktiliste asjaolude sisulise õigsuse, nende faktiliste asjaolude hindamisel ilmse hindamisvea puudumise või võimu kuritarvitamise puudumise üle.

148 Käesolevas asjas ilmneb ajutise määruse põhjendusest 60 ja vaidlustatud määruse põhjendustest 44 ja 46, et Hiina eksportivate tootjate valimi koostamisel juhindusid institutsioonid kavatsusest tagada nii valimi tüüpilisus kui ka soovist hõlmata tüüpilise omamaise müügiga äriühinguid sellise suurima tüüpilise ekspordimahu kajastamisel, mida olemasoleva aja jooksul oleks võimalik uurida.

149 Seega tuleb uurida, kas hagejate poolt esile tõstetud asjaolude alusel on institutsioonid teinud oma valikus ilmse kaalutlusvea neid kahte eesmärki arvestades.

150 Mis puudutab väidet, et valimisse kaasatud äriühingud on STAF-jalatsite tootjad, siis tuleb märkida, et hagejad ei ole selle väite toetuseks tõendeid esitanud. Selles olukorras tuleb ilmset kaalutlusviga käsitlev argument tagasi lükata.

151 Ühtlasi tuleb tagasi lükata põhjenduse puudumist käsitlev argument, kuna institutsioonid tõid välja ajaomase toote määratlusest STAF-toodete väljajätmise mõju.

152 Mis puudutab valimisse kaasatud eksportijate protsenti, siis tuleb märkida, et hagejad ja nõukogu on üksmeelel küsimuses, et valimisse algselt valitud 13 äriühingu eksport moodustas 25% kõigi koostööd teinud asjaomast toodet tootvate Hiina ettevõtjate ekspordist ja 42% nende omamaisest müügist. Pooled on üksmeelel ka selles, et pärast seda, kui jäeti välja andmed ühe Hiina tootja kohta, kes ei vastanud komisjoni küsimustikule, ja veel viie äriühingu kohta, kes ei teinud koostööd, langes valimi tüüpilisus 16,5%-ni kõigi koostööd teinud Hiina tootjate ekspordist, mis omakorda langes veel 12,5%-ni pärast seda, kui asjaomase toote määratlusest jäeti välja STAF-tooted.

153 Mis puudutab põhjenduse puudumist käsitlevat argumenti, siis selgitas nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 44, miks see protsent oli piisav valimi tüüpilisuse tagamiseks. Järelikult põhjendas nõukogu õiguslikult piisavalt oma hinnangut valimi tüüpilisuse kohta.

154 Mis puudutab ilmset kaalutlusviga käsitlevaid argumente, siis tuleb esiteks tõdeda, et valimi koostamise hetkel ei olnud võimalik ette näha, kui suur osa ettevõtjatest keeldub hiljem koostööd tegemast, seda enam, et nimetatud tootjad olid kuni selle ajani komisjonile esitatud dokumentides vastupidist väitnud. Sama võib öelda ka äriühingute kohta, kellele võimaldati turumajanduslik või individuaalne kohtlemine, kuna turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi uuritakse pärast valimi koostamist.

155 Teiseks, isegi kui valimisse oleks saanud kaasata teisi äriühinguid pärast seda, kui tuvastati, et teatud osalistel ei olnud kavatsust koostööd teha, siis piisab valimi tüüpilisuse tõendamiseks asjaolust, et valimisse jäänud ettevõtjate eksport moodustas sellegipoolest 12,5% Hiina ekspordist ühendusse.

156 Selles olukorras tuleb nentida, et komisjonil ei olnud kohustust kaasata sellesse teisi äriühinguid ning seega ei teinud ta ilmset kaalutlusviga, jättes need ettevõtjad sinna kaasamata. Järelikult tuleb viies väide tagasi lükata.

Kuues väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 ning EÜ artikli 253 rikkumist

Poolte argumendid

157 Hagejad heidavad ühenduse institutsioonidele ette seda, et nad tuginesid andmetele, mis „ei olnud tüüpilised ega usaldusväärsed", et hinnata ühenduse tootmisharule tekkinud kahju. Täpsemalt märgivad hagejad, et ühenduse tootjate valimis oli vaid kümme äriühingut ning see on vaid 0,1% tootjatest ning 4,2% ühenduse toodangust. Lisaks ei esitanud valimisse kaasatud tootjad teavet, mis võimaldaks hinnata valimi tüüpilisust, ning neil ei palutud ka seda esitada. See laadilt meelevaldne lähenemine rikub algmääruse artiklit 17. Kahju käsitlevate makromajanduslike andmete kogumine enne uurimismenetluse algatamist tähendab, et neid andmeid ei kontrollitud nõuetekohaselt, nende mittekonfidentsiaalset versiooni ei tehtud huvitatud isikutele kättesaadavaks ja komisjon kohtles ühenduse tootjaid diskrimineerivalt, võrreldes Hiina tootjatega, kellel ei olnud võimalust esitada oma turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi enne menetluse algatamist, et komisjonil oleks rohkem aega neid kontrollida.

158 Kuna ühenduse tootjate valimisse kaasatud äriühingute nimesid ei avaldatud, ei olnud hagejatel mingeid andmeid nende tegevuse kohta ning nad ei saanud iseseisvalt kontrollida valimi tüüpilisust. Sellest tuleneb, et nende kaitseõigusi rikuti, ning see rikkumine on vastuolus kohtupraktikaga.

159 Mis puudutab institutsioonide kasutatud andmete usaldusväärsust, siis rõhutavad hagejad, et haldusmenetluse käigus esitasid nad komisjonile andmeid, mis pärinevad avalikest allikatest ja näitavad, et mõned suurimad Itaalia tootjad, kes kuulusid tõenäoliselt ühenduse tootjate valimisse või kaebuse esitajate hulka (nõukogu ei lükka seda ka ümber), olid sellele institutsioonile esitanud valesid või moonutatud andmeid. Ebaõiged andmed käsitlesid tööhõivet, investeeringuid, käivet, müüki ja tegevuskohta, kuna teatud äriühingud viisid oma tootmisüksused üle kolmandatesse riikidesse. Need andmed õigustaksid tähelepanelikumat komisjonipoolset kontrolli. Kuna hagejate sõnul valeandmeid või moonutatud andmeid esitanud kahe Itaalia tootja arvele langes ligi 10,4% ühenduse müügist ja 7,5% ühenduse toodangust, siis eespool välja toodud asjaolude mõju kahju hindamisele on nii suur, et see mõjutab uurimise tulemusi põhjalikult, sõltumata sellest, kas need äriühingud osalesid valimis või mitte. Ajutise määruse põhjenduse 175 kohaselt hinnati makromajanduslikke elemente kogu ühenduse tootmisharu tasemel, samas kui mikromajanduslike elementide analüüs tehti valimisse kuulunud ettevõtjate kohta. Kui oletada, et ükski neist ettevõtjatest ei osalenud ühenduse tootjate valimis, kasutas komisjon siiski nende ettevõtjate esitatud teavet, et teha ühenduse tootmisharu kantud kahju kohta makromajanduslikke järeldusi.

160 Institutsioonid ei võtnud neid andmeid arvesse, kui nad arvutasid ühenduse tootmisharule tekkinud kahju; see on aga ilmne kaalutlusviga, mis rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 2 (vt eespool punkt 3). Kuna vaidlustatud määruses puudub selle kohta igasugune selgitus, siis on igal juhul rikutud põhjendamiskohustust seoses uurimise ühe otsustava punktiga.

161 Nõukogu, keda toetavad komisjon ja CEC, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

Üldkohtu hinnang

162 Käesoleval väitel on kaks osa. Esimese osa raames heidavad hagejad institutsioonidele ette, et nad ei uurinud seda, kas ühenduse tootjate valimisse kaasatud ettevõtjad olid ühenduse tootmisharu tüüpilised esindajad. Sellega seoses väidavad nad samuti, et neile ei edastatud mingeid andmeid, et nad saaksid kontrollida nende tootjate tüüpilisust. Teises osas väidavad hagejad, et institutsioonid tuginesid mitteusaldusväärsetele andmetele, et hinnata ühenduse tootmisharule tekkinud kahjuga seotud makro- ja mikromajanduslikke tegureid.

163 Esimese osa kohta tuleb meenutada, et ajutise määruse põhjenduse 65 kohaselt koostas komisjon kümnest ühenduse tootjast valimi nende tootjate tootmismahu ja geograafilise asukoha alusel (vt eespool punkt 24). Sama põhjenduse kohaselt kajastasid need tegurid mitte üksnes erinevate tootjate tähtsust ja suurust, vaid ka ühenduse tootmisharu geograafilist jaotust. Ajutise määruse põhjenduse 8 kohaselt asusid niisiis valimi ettevõtjad viies erinevas liikmesriigis.

164 Sellega seoses tuleb märkida, et kaebuse vorm ja väljavõttelise uuringu küsimustik, mis saadeti 814 tootjale, kelle nimel kaebus oli esitatud (vt eespool punkt 108), sisaldas andmeid ühenduse tootmisharu toodangu ja omamaise müügi kohta ning iga kaebuse algatajaks olnud tootja 2003. ja 2004. aasta toodangu kohta. Selles olukorras tuleb nentida, et komisjonil oli võimalik hinnata iga kaebuse algatajaks olnud äriühingu suurust ja tootmisvõimsust ning loomulikult selle asukohta. Niisiis oli komisjonil vajalik teave, et koostada ühenduse tootjate valim nende kriteeriumide alusel,

mis tema arvates olid kõige asjakohasemad. Kuna hagejad ei vaidlustanud nende kriteeriumide asjakohasust, siis tuleb järeldada, et nende argumendid valimi koostamise kohta tuleb selles küsimuses tagasi lükata.

165 Mis puudutab kaitseõiguste rikkumist käsitlevat argumenti, siis ei vaidlustanud hagejad nõukogu väidet, et neil oli juurdepääs iga valimisse kuuluva äriühingu tootmist käsitlevatele andmetele ning nende äriühingute poolt kahjuküsimustikule esitatud vastuste mittekonfidentsiaalsele versioonile. Iga valimisse kuuluva ettevõtja nimi ei oma nende tüüpilisuse hindamisel tähtsust. Siiski on see hinnang kehtiv üksnes siis, kui asjaomaste äriühingute esitatud teave vastab tegelikkusele. Selles olukorras oleksid hagejad pidanud taotlema juurdepääsu teabele, mis võimaldas komisjonil järeldada, et valimisse kuuluvate ühenduse ettevõtjate esitatud teave oli õige. Seda juurdepääsu oleks saanud võimaldada ilma nende äriühingute nimesid avaldamata. Siiski ilmneb, et hagejad ei palunud juurdepääsu sellele teabele, nii et ei saa nõustuda nende argumentidega nende kaitseõiguste rikkumise kohta.

166 Käesoleva väite teise osa puhul tuleb esmalt tagasi lükata nõukogu tõstatatud asja läbivaatamist takistav asjaolu, et hagejad pelgalt viitavad oma hagiavalduse lisadele. Nimelt ei piirdu hagejad üksnes hagiavalduse lisadele A 33 ja A 34 viitamisega, vaid nad esitavad ka kokkuvõtlikult nende lisade peamised punktid ning konkreetsed argumendid institutsioonide hinnangute vastu. Kodukord ei keela oma argumentide toetuseks esitada üksikasjalikke dokumente, mis edastati komisjonile haldusmenetluse käigus.

167 Mis puudutab hageja argumentide sisu, siis tuleb esiteks märkida, et hagejate 17. juuli ja 2. augusti 2006. aasta dokumentides komisjonile esitatud andmed käsitlevad sisuliselt ajakirjandusest kogutud teavet õigusrikkumiste kohta, mida ühenduse jalatsitootjad on toime pannud, näiteks riigi tasandil toimunud pettused, et saada toetusi, või tööseadustiku rikkumised.

168 Sellega seoses tuleb rõhutada, et ettevõtja poolt riigi tasandil toime pandud pettused ei tähenda tingimata, et see ettevõtja ei teinud komisjoni dumpinguvastases uurimises koostööd ja et ta esitas sellega seoses ebaõigeid andmeid. Tuleb nentida, et isegi kui hagejate mainitud ettevõtjad panid riigi tasandil toime pettusi, ei võimalda see iseenesest järeldada, et nende poolt dumpinguvastases menetluses esitatud andmed ei ole usaldusväärsed, kui neil andmetel puudub igasugune seos nimetatud pettustega. Mis puudutab hagejate poolt haldusmenetluse käigus esitatud andmeid tööliste alandava kohtlemise ning laste töölevõtmise kohta, siis tuleb esmalt märkida, et näib olevat välistatud, et neil faktidel võib olla seos andmetega, mida asjassepuutuvad äriühingud asjaomase uurimise raames võisid esitada.

169 Hagejad väidavad ühtlasi, et Itaalia tootja La Nuova Adelchi esitas ebatäpseid andmeid oma käibe ja müügi kohta. Sellega seoses viitasid nad 17. juuli ja 2. augusti 2006. aasta dokumentides asjaolule, et äriühingu La Nuova Adelchi ainuke juht mõisteti Itaalias esimeses kohtuastmes süüdi raamatupidamise kohustuse rikkumises. Selle väite põhjendamiseks tuginesid nad 17. juuli ja 2. augusti 2006. aasta dokumentides Euroopa Kohtu 3. mai 2005. aasta otsusele liidetud kohtuasjades C-387/02, C-391/02 ja C-403/02: Berlusconi jt (EKL 2005, lk I-3565). Siiski ilmneb viidatud kohtuotsuse punktist 29, et kõnealused asjaolud puudutasid 1992. ja 1993. aastat, seega toimusid need mitu aastat enne uurimisperioodi. Võimalikud rikkumised 1992. ja 1993. aasta raamatupidamisdokumentides ei saa kahtluse alla seada käesoleva uurimise raames esitatud andmete usaldusväärsust.

170 Mis puudutab teisi asjaolusid, mida hagejad teatud ühenduse jalatsitootjatele ette heidavad, siis tuleb märkida järgmist. Ajutise määruse põhjenduste 175–185 kohaselt uuris komisjon ühenduse tootmisharule tekitatud kahju makromajanduslikul tasandil andmete põhjal, mis käsitlesid tootmist, müügimahtu, turuosa, tööhõivet, kasvu, dumpingumarginaali suurusjärku ja varasemast dumpingu mõjust toibumist. Need andmed puudutasid tervet ühenduse tootmisharu (vt eespool punkt 24). Selle uurimise põhjal järeldas komisjon, et alates 2001. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni olid toodang, turuosad, tööhõive ja seega ka kasv vähenenud. Mis puudutab valimi

ettevõtjaid puudutavaid mikromajanduslikke tegureid, siis järeldas komisjon ajutise määruse põhjendustes 186–196, et alates 2001. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni olid tootmine, müügimahud, müügihinnad, sularahavood, kasumlikkus, investeeringute tootlikkus, kapitali investeeringuteks kaasamise võime ja tööhõive oluliselt vähenenud.

171 Makromajanduslike kahjutegurite kohta tehtud lõplikes järeldustes kinnitas nõukogu vaidlustatud määruse põhjendustes 186–198 komisjoni järeldusi tootmise, müügi, turuosade, tööhõive, tootlikkuse, kasvu ja varasematest dumpingu mõjudest toibumise kohta. Mikromajanduslike tegurite osas kinnitas nõukogu vaidlustatud määruse põhjendustes 199–206 samuti komisjoni hinnangut müügihindade, sularahavoogude, kasumlikkuse, investeeringute tootlikkuse ning kapitali investeeringuteks kaasamise võime kohta.

172 Nende kaalutluste põhjal märkis nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 214, et makromajanduslikul tasandil avaldus kahju peamiselt müügimahu ja turuosade vähenemise näol, see asjaolu mõjutas ka tootmismahtu ja tööhõivet. Mikromajanduslikul tasemel märkis nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 200, et valimi ettevõtjate kasum uurimisperioodil oli minimaalne ja et nad ei saanud enam kahjusid kandmata hinda rohkem alla lasta.

173 Selles olukorras saab hagejate väiteid kahe Itaalia äriühingu poolt väidetavalt esitatud valeandmete kohta asjakohaseks pidada üksnes siis, kui need andmed võivad kahtluse alla seada tegurid, mida nõukogu võttis kahju tuvastamisel arvesse.

174 Sellega seoses toovad hagejad esiteks esile kahe Itaalia äriühingu fiktiivsed koondamised, et nad saaksid koondatud personali taas tööle võtta, saades samas riigiabi töötute töölevõtmise alusel. Hagejate hinnangul on kõnealuste fiktiivsete koondamiste arv 3 100. Isegi kui oletada, et kõik need koondamised ei võimalda tõendada kõnealuste äriühingute rasket olukorda, vaid hoopis kavatsust pettusega riigiabi saada, tuleb siiski märkida, et nõukogu sedastas vaidlustatud määruse põhjenduses 192, et alates 2001. aastast kadus enam kui 27 000 töökohta. Isegi kui tunnistada, et nendest koondamistest olid 3 100 fiktiivsed, jääb endiselt kehtima nõukogu järeldus tööhõive olulisest vähenemisest makromajanduslikul tasandil. Ühtlasi tuleb märkida, et mikromajanduslikul tasandil ei tuginenud nõukogu kahju käsitlevas järelduses tööhõivet puudutavatele andmetele.

175 Teiseks viitavad hagejad ühenduse tootmise üleviimisele kolmandatesse riikidesse, millega kaasnesid pettuslikud meetmed toodangu Itaalia päritolu näitamiseks. Isegi kui institutsioonid oleksid selle praktika ohvriks langenud – st et nad hõlmasid ühenduse tootmisharu toodangu hulka ka välismaal toodetud kogused –, siis tähendab see üksnes ühenduse tootmise veelgi olulisemat vähenemist, kui oli näidatud ajutises ja vaidlustatud määruses. Isegi kui hagejate poolt esitatud asjaolud oleks tõendatud, ei saa need kahtluse alla seada nõukogu hinnangut ühenduse tootmistasemest tuleneva kahju kohta.

176 Kolmandaks viitavad hagejad sellele, et üks kahest Itaalia ettevõtjast pani toime pettusi, kuna ta sai riigiabi uute masinate ostmiseks, mis aga paigaldati hoopis peamiselt Albaanias. Isegi kui nõustuda, et see asjaolu on tõendatud, siis mõjutab see negatiivselt üksnes investeeringute tegelikku taset ühenduse piires, mis seega kinnitab nõukogu järeldusi.

177 Seega ei suuda hagejate väited kahtluse alla seada nõukogu hinnanguid makromajanduslikul tasandil.

178 Mikromajanduslikust vaatepunktist tuleb igal juhul märkida, et isegi kui kaks kõnealust Itaalia äriühingut osalesid valimis ning lisasid ühenduse turu müügiarvudele nende jalatsite müügi, mida nad tootsid kolmandates riikides – mis võib mõjutada vaidlustatud määruse põhjenduses 199 märgitud jalatsipaari keskmise hinna (18,2 eurot) arvutamist –, siis vastavalt vaidlustatud määruse põhjenduses 200 esitatud põhjendustele ei ole keskmine müügihind iseenesest määrav tegur.

179 Nimelt on vaidlustatud määruse põhjenduses 200 märgitud, et jalanõusid toodetakse tellimuse alusel ja uued tellimused kinnitatakse üksnes siis, kui vastav hinnatase võimaldab vähemalt kulutused tasa teha. Seega, isegi kui ühenduse tootmisharu keskmist müügihinda ei määratud kindlaks suurima täpsusega ja kui tegelikkuses on see kõrgem, ei piisaks sellest, et seada kahtluse alla järeldusi sularahavoogude, kasumlikkuse, investeeringute tootlikkuse, kapitali kaasamise võime ja investeeringute kohta, mis kõik andsid tunnistust ühenduse tootmisharu olukorra olulise halvenemise kohta.

180 Mis puudutab põhjenduse puudumist, siis tuleb märkida, et kui määrused on osa tervikmeetmete süsteemsest raamistikust, siis ei pea nende määruste põhjendustes täpsustama kõiki nende esemeks olevaid erinevaid faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mida on vahel suur hulk ja mis on keerulised. Sellega seoses piisab, kui institutsioonide argumentatsioon määrustes ilmneb selgelt ja ühemõtteliselt (Üldkohtu 15. oktoobri 1998. aasta otsus kohtuasjas T-2/95: Industrie des poudres sphériques *vs.* nõukogu, EKL 1998, lk II-3939, punktid 357 ja 358).

181 Lisaks tuleb rõhutada, et institutsioonidel ei ole kohustust võtta seisukohta kõigi huvitatud isikute poolt neile esitatud argumentide kohta, vaid piisab, kui nad esitavad otsuse ülesehituse seisukohast keskse tähtsusega asjaolud ja õiguslikud kaalutlused (vt selle kohta Euroopa Kohtu 11. jaanuari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-404/04 P: Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 30).

182 Eelnevast järeldub, et nõukogu esitas vaidlustatud määruses selgelt need põhjused, mille alusel ta leidis, et ühenduse tootmisharul oli Hiinast pärineva impordi tõttu tekkinud oluline kahju nii mikro- kui ka makromajanduslikul tasandil. Sellest tuleneb, et vaidlustatud määrus on selles küsimuses õiguslikult piisavalt põhjendatud.

183 Järelikult tuleb kuues väide tagasi lükata.

Seitsmes väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 rikkumist

Poolte argumendid

184 Hagejate sõnul tuleb uurida, kas esineb otsene põhjuslik seos dumpinguhinnaga impordi ja ühenduse tootmisharule 2004. aastal tekkinud kahju vahel. Vastus on eitav, kui arvestada teiste kahjutegurite olemasolu, näiteks ühenduse tootmisharu halb ekspordijõudlus, muudest kolmandatest riikidest kui Hiina ja Vietnam pärit impordi kasv ja koguseliste piirangute kaotamine alates 1. jaanuarist 2005 (vt eespool punkt 11).

185 Käesolevas asjas on ühenduse tootmisharu keskpärane olukord tingitud selle ekspordijõudluse halvenemisest, mis kinnitab ka ühenduse toodangu konkurentsivõime puudumist. Sellel põhjusel ei saa ühenduse tootja tõsta oluliselt oma hindasid ega suurendada tootmisharu kasumlikkust üle 2004. aasta taseme (aasta, mis oli määrav kahju kõrvaldamiseks vajalike dumpinguvastaste tollimaksude kindlaksmääramiseks). See selgitab ka ühenduse tootjate müügi vähenemist ühenduse turul ja samuti

tootmise üleviimist kolmandatesse riikidesse. Lisaks, nagu ilmneb varasematest dumpinguvastastest uurimistest, ei olnud ühenduse tootmisharu kasumlikkuse tase 2004. aastal ja uurimisperioodi käigus palju madalam kui viimase 15 aasta jooksul.

186 Sellest tuleneb, et ühenduse tootmisharul tekkinud kahju on peamiselt tingitud asjaomaste ühenduse toodete konkurentsivõimetutest hindadest. Seega, isegi kui teatud osas osutuks tõeseks väide, et ühenduse tootmisharu ekspordijõudlus ei põhjustanud olulist kahju, ei võta see siiski arvesse asjaolu, et tekkinud oluline kahju ei tulene kõnealusest dumpinguhinnaga impordist.

187 Vaidlustatud määruses esitatud analüüs, millega seda järeldust tahetakse kahtluse alla seada, tugineb ilmselgelt ekslikele hinnangutele, mis on esitatud selle põhjenduses 229. Esiteks ei võta hinnang, et vaidlustatud määruse põhjenduses 227 märgitud ükski kolmas riik oma turuosa vaatlusalusel perioodil märgatavalt ei suurendanud, arvesse asjaolu, et kaks arvestavate turuosadega riiki kahekordistasid oma turuosad ja veel kahe riigi turuosad kasvasid vastavalt 50% ja 30%. Teiseks on vaidlustatud määruse põhjenduses 227 loetletud riikide kombineeritud turuosa võrreldav kõnealuste dumpinguvastaste meetmete sihtriikide omaga, ning kuigi see osa ei vasta täpselt Hiina osale, on see siiski kõrgem kui Vietnami osa. Kolmandaks alandasid vähemalt kolm kolmandat riiki oma hindasid vähemalt 22% ning neljas vähendas neid ligi 20%. Neljandaks selgitab Hiinast pärit toodete hinnalangust asjaolu, et nendest riikidest pärit jalatsite impordile kehtestatud koguselised piirangud lõppesid, mis tõi kaasa madala hinnaga jalatsite impordikoguste kasvu ja seega muutuse toodete määramises.

188 Vaidlustatud määruse põhjenduses 227 ja järgmistes põhjendustes loetletud asjaolud viivad pigem järelduseni, et kolmandatest riikidest (peale Hiina ja Vietnami) pärit import on oluliselt kaasa aidanud ühenduse tootmisharule tekkinud kahjule. Lisaks vähendasid ühenduse institutsioonid kunstlikult mõju, mis koguseliste piirangute lõppemisel võis olla ühenduse tootmisharule, eeskätt keskmise ühikuhinna languse, impordi kasvu ja toodete määramise muutuse osas. Hagejad rõhutavad sellega

seoses, et uurimisperiood hõlmas üksnes kolm kuud ilma koguseliste piiranguteta aega (1. jaanuarist 31. märtsini 2005). See on aga liiga lühike aeg, et teha järeldusi nii olulise muudatuse kohta, milleks on vaja pikemat perioodi, et turg võiks stabiliseeruda. Institutsioonid järeldasid seega ekslikult, et koguseliste piirangute kaotamisel ei olnud mingit suuremat moonutavat mõju või et nende piirangute kaotamine üksnes võimendas dumpinguhinnaga impordi mõju.

189 Nõukogu, keda toetab komisjon, vaidleb vastu hagejate argumentide põhjendatusele.

Üldkohtu hinnang

190 Tuleb märkida, et nõukogu ja komisjon on kohustatud kahju kindlaksmääramisel uurima, kas kahju, mida käsitletakse, tuleneb tegelikult dumpinguhinnaga impordist, ja välistama kogu teistest teguritest põhjustatud kahju, eelkõige selle kahju, mille põhjuseks on ühenduse tootjate enda käitumine (Euroopa Kohtu 11. juuni 1992. aasta otsus kohtuasjas C-358/89: Extramet Industrie *vs.* nõukogu, EKL 1992, lk I-3813, punkt 16).

191 Käesolevas asjas tegi nõukogu kindlaks põhjusliku seose, uurides esiteks dumpinguhinnaga impordi mõju ja teiseks muude tegurite mõju, näiteks ühenduse tootmisharu ekspordijõudlus, muudest kolmandatest riikidest pärit import, vahetuskursi kõikumised, koguseliste piirangute kaotamine, kaebuse algatajaks olevate tootjate mahajäämus ja ühenduse tootmisharu tootmise üleviimine.

192 Mis puudutab hagejate argumenti ühenduse tootmisharu halvast ekspordijõudlusest, siis tuleb tõdeda, nagu märkis nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 224, et see asjaolu ei mõjuta selliseid kahju tuvastamiseks kasutatud tegureid nagu müügimaht, turuosad ja hinnalangus. Nimelt töötati need tegurid välja ühenduse müügitasemete alusel. Lisaks tõi vaidlustatud määruse põhjenduste 187 ja 189 kohaselt ühenduse tootmisharu turuosade langus sisemaisel turul kaasa analoogse tootmise languse. Sellest tulenevalt tuvastas nõukogu vaidlustatud määruse põhjenduses 224 õigustatult, et peamine osa ühenduse toodangust oli suunatud ühenduse turule ja et seega ei saanud ekspordijõudlus põhjustada olulist kahju ühenduse tootmisharule.

193 Mis puudutab muudest kolmandatest riikidest pärinevat importi, siis tuleb nentida, et kõigi vaidlustatud määruse põhjenduses 227 viidatud riikide turuosa oli uurimisperioodil 33,8%, samas kui 2001. aastal oli see 24,4%. Sellega seoses tuleb ka sedastada, et kaks riiki – Aomen ja Brasiilia – kahekordistasid oma turuosasid vaatlusaluse perioodi jooksul (2001. aasta jaanuarist 2005. aasta aprillini), mis tõusis 1,2%-lt vastavalt 2,4%-le ja 2,5%-le, samas kui India turuosa oli 2001. aastal 3,6% ning tõusis uurimisperioodi ajal 5,7%-ni.

194 Peale selle langesid vaidlustatud määruse põhjenduses 227 esitatud teise tabeli kohaselt nendest samadest riikidest (v.a Rumeenia) imporditud toodete hinnad vahemikus 10% (India) kuni 25% (Brasiilia), asudes vahemikus 8,7 eurost (Indoneesia, mille turuosa oli 2%) kuni 14,9 euroni (Rumeenia, mille turuosa oli 6,9%).

195 Lisaks tuleb meenutada, et vaidlustatud määruse põhjenduste 162, 168 ja 170 kohaselt suurenes Hiina ja Vietnami impordi turuosa 2001. aasta 9,3%-lt uurimisperioodil 23,2%-ni. Pealegi imporditi vaidlustatud määruse põhjenduste 170 ja 199 kohaselt Hiinast ja Vietnamist jalatseid uurimisperioodil keskmise hinnaga 8,5 eurot paar,

võrreldes ühenduses toodetud jalatsite keskmise hinnaga 18,2 eurot paar ja kolmandatest riikidest imporditud jalatsite kaalutud keskmise hinnaga 12,21 eurot paar. Viimane hind on arvutatud vaidlustatud määruse põhjenduse 227 teises tabelis esitatud keskmiste hindade alusel, mida on kaalutud sama põhjenduse esimeses tabelis esitatud turuosade alusel.

196 Nendest andmetest tuleneb, et isegi kui kolmandatel riikidel üheskoos on ühenduses suur turuosa, vastab Hiina ja Vietnami turuosa ligi 72%-le vaidlustatud määruse põhjenduses 227 mainitud kolmandate riikide turuosast. Siin tuleb lisada, et jalatsite keskmine impordihind käsitletud riikidest on 30,4% madalam muudest kolmandatest riikidest imporditud jalatsite keskmisest hinnast. Neil asjaoludel ei saa muude kolmandate riikide impordi mõju kahtluse alla seada dumpinguhinnaga impordi ja ühenduse tootmisharule tekkinud kahju vahelist põhjuslikku seost.

197 Seda järeldust ei muuda ka asjaolu, et teatud kolmandate riikide turuosa kasvas vaatlusalusel perioodil, kuna eespool punktides 193–196 esitatud andmed võtavad seda arengut nõuetekohaselt arvesse.

198 Mis puudutab koguseliste piirangute kaotamise võimalikku mõju (vt eespool punkt 188), siis tuleb märkida, et dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine ei kujuta endast sanktsiooni varasema käitumise eest, vaid kaitsemeedet dumpingust tuleneva ebaõiglase konkurentsi vastu. Seega on vajalik, et uurimismenetlus viiakse läbi nii värske info põhjal kui võimalik, määramaks dumpinguvastased tollimaksud, mis oleksid kohased kaitsmaks ühenduse vastavat tootmisharu dumpingu eest (eespool viidatud kohtuotsus Industrie des poudres sphériques *vs.* nõukogu, punktid 91 ja 92; ja Üldkohtu 14. novembri 2006. aasta otsus kohtuasjas T-138/92: Nanjing Metaling *vs.* nõukogu, EKL 2006, lk II-4347, punkt 60).

199 Seega, kui institutsioonid järeldavad, et kuni selle ajani koguselistele piirangutele allutatud toote import kasvab pärast nende piirangute kaotamist, võivad nad seda kasvu arvesse võtta, et hinnata ühenduse tootmisharule tekkinud kahju.

200 Lõpuks, nagu ilmneb vaidlustatud määruse põhjendustest 162, 168–170, 187–206, ja 216–240, võtsid institutsioonid arvesse kahju ja põhjusliku seose osas mitut tegurit, mis käsitlesid mitte üksnes uurimisperioodi viimast kvartalit, vaid ka vaatlusalust perioodi.

201 Sellest tuleneb, et seitsmes väide tuleb tagasi lükata.

Kaheksas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 9 lõike 4 rikkumist

Poolte argumendid

202 Hagejad väidavad, et nõukogu hinnang kahju kõrvaldamiseks vajaliku lõplike tollimaksude määra kohta (vt eespool punkt 42) on ilmselgelt ekslik. See hinnang tuginеb andmetele asjaomase toote ühe osa kohta, mille suhtes ei toimunud „oluliselt kahjustavat dumpingut" (selle asemel, et kasutada paremaid andmeid aastate 2001–2003 kohta, mille käigus dumpingut ei toimunud) ja seisnes sarnase toote alajaotuste koostamises, lähtudes „ringtõestusest". Nende jalatsite tuvastamine, mille suhtes ei toimunud „oluliselt kahjustavat dumpingut", tähendab, et määratakse kindlaks, millisest hetkest alates esineb „oluliselt kahjustav dumping", mis nõuab ka ühenduse tootjate kasumimarginaali võrdlust selle kasumimarginaaliga, mis oleks saavutatud ilma

dumpingu esemeks oleva impordita. Selline lähenemine on aga eriti sobimatu, kuna dumpinguvastaseid meetmeid kohaldatakse kogu impordile.

203 Lisaks selgitas nõukogu kostja vastuses, et vaid nende toodete kasumimarginaal oli 6%, mida kõnealune uurimine ei käsitlenud; see asjaolu tähendab aga juba oma olemuselt, et see protsent ei saa olla sobivaks näitajaks ühenduse tootjate sellise kasumimarginaali arvutamiseks, mis neil oleks tekkinud ilma dumpinguhinnaga impordita. Nimelt ei olnud ühenduse tootmisharu kasumimarginaal uurimisperioodil või läheminevikus kordagi kõrgem kui 2%.

204 Sellest tuleneb, et 6% suurune kasumimarginaal, mida ühenduse tootmisharu oleks võinud saada kahjustava dumpingu puudumisel, määrati ilmse kaalutlusvea alusel, mis rikub algmääruse artikli 9 lõiget 4.

205 Nõukogu lükkab hagejate argumendid tagasi, märkides, et väljend „jalatsid, mille suhtes ei toimunud oluliselt kahjustavat dumpingut" ei vasta asjaomase toote alajaotusele, vaid hoopis asjaomase toote määratlusest välja jäänud jalatsitele. Järelikult ei teostanud institutsioonid „ringtõestust" ega eelistanud asjaomast toodet käsitlevatele parematele andmetele mitteusaldusväärseid andmeid.

206 Teise võimalusena märgib nõukogu, et isegi kui käesolev väide vastu võetaks, saaks selle tagajärjel vaidlustatud määrust tühistada vaid osas, kus nõukogu võttis aluseks, et kahjumarginaal on suurem kui 4% võrreldes selle kahjumarginaaliga, mille ta oleks pidanud tuvastama.

Üldkohtu hinnang

207 Kõigepealt tuleb märkida, et repliigis leppisid hagejad nõukogu selgitusega, mille kohaselt väljend „jalatsid, mille suhtes ei toimunud oluliselt kahjustavat dumpingut" ei vastanud asjaomase toote alajaotusele, vaid hoopis asjaomase toote määratlusest välja jäänud jalatsitele.

208 Seejärel tuleb tagasi lükata hagejate argumendid, mille kohaselt ühenduse tootmisharu kasumimarginaal jalatsite pealt, mida uurimine ei käsitlenud (ja mille suhtes ei toimunud kahjustavat dumpingut), ei saa olla sobiv näitaja kasumimarginaalist, mida ühenduse tootjad oleksid saanud asjaomase toote müügist dumpinguhinnaga impordi puudumisel. Nimelt ei ole institutsioonidel kohustust tugineda üksnes asjaomast toodet käsitlevatele andmetele, et hinnata, millist kasumimarginaali oleks ühenduse tootmisharu kahjustava dumpingu puudumisel saanud. Vastupidi, nad võivad tugineda asjaomase tootega suures plaanis sarnastele naabertoodetele. Isegi kui need tooted ei kuulu asjaomase toote määratlusse, võib ühenduse tootmisharul nende toodete müügist saadud kasumimarginaali lugeda sobivaks näitajaks sellest kasumimarginaalist, mida ühenduse tootjad oleksid saanud asjaomase toote müügist dumpinguhinnaga impordi puudumisel. Käesolevas asjas ei teinud nõukogu ilmset kaalutlusviga, kui ta tugines ühenduse tootmisharu kasumimarginaalile, mis saadi uurimise alt välja jäänud jalatsite müügist, kuna need muud jalatsid on piisavalt sarnased asjaomase tootega.

209 Lõpuks tuleb meenutada, et algmääruse artikli 3 lõige 3 näeb otsesõnu ette võimaluse võtta arvesse ühenduse tootmisharu hindade võimalikku langemist, et sellises olukorras arvesse võtta võrdlushindade allalöömistaset.

210 Sellest tuleneb, et ka kaheksas väide tuleb tagasi lükata ning hagi tervikuna tuleb jätta rahuldamata.

Kohtukulud

211 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hagejate kahjuks, mõistetakse kohtukulud vastavalt nõukogu nõudele välja hagejatelt.

212 Kodukorra artikli 87 lõike 4 alusel kannavad komisjon ja CEC ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud välja Brosmann Footwear (HK) Ltd-lt, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd-lt, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd-lt ja Risen Footwear (HK) Co., Ltd-lt, kes ühtlasi kannavad ise oma kohtukulud.

3. Euroopa Komisjon ja Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC) kannavad ise oma kohtukulud.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 4. märtsil 2010 Luxembourgis.

Sisukord

Õiguslik raamistik ..... II - 680

Vaidluse taust ja vaidlustatud määrus ..... II - 688

Menetlus ja poolte nõuded ..... II - 696

Õiguslik käsitlus ..... II - 699

Kaks esimest väidet, mis käsitlevad algmääruse artikli 2 lõike 7 punktide b ja c, artikli 9 lõike 5 ja artikli 18, võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtete ning kaitseõiguste rikkumist ..... II - 700

Poolte argumendid ..... II - 700

Üldkohtu hinnang ..... II - 704

Kolmas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumist, kuna komisjonil puudus tõend, et ühenduse tootmisharu toetab kaebust ..... II - 711

Poolte argumendid ..... II - 711

Üldkohtu hinnang ..... II - 712

Neljas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 1 lõike 4 ning artiklite 2 ja 3 rikkumist ..... II - 718

Poolte argumendid ..... II - 718

Üldkohtu hinnang ..... II - 719

Viies väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 17 ning EÜ artikli 253 rikkumist ..... II - 723

Poolte argumendid ..... II - 723

Üldkohtu hinnang ..... II - 725

Kuues väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 ning EÜ artikli 253 rikkumist ..... II - 727

Poolte argumendid ..... II - 727

Üldkohtu hinnang ..... II - 729

Seitsmes väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 rikkumist ..... II - 735

Poolte argumendid ..... II - 735

Üldkohtu hinnang ..... II - 737

Kaheksas väide, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 9 lõike 4 rikkumist ..... II - 740

Poolte argumendid ..... II - 740

Üldkohtu hinnang ..... II - 742

Kohtukulud ..... II - 743